

PARLAMENT DE CATALUNYA

**Presidència
de l'honorable Sr. Lluís Companys i Jover**

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 12 d'abril del 1933

SUMARI

A dos quarts de cinc i cinc minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Pregunta del senyor Arnau al senyor Conseller Delegat sobre els Cossos titulars i les Hisendes locals.

Resposta del senyor Conseller Delegat.

Lectura de la Proposició de Llei declarant vigent l'Apèndix al Codi civil redactat per l'antiga Comissió en 11 de novembre del 1930.

El senyor Abadal en defensa la presa en consideració.

Resposta del senyor Conseller de Justícia i Dret i rectificacions dels senyors Abadal i Coromines.

En votació ordinària s'acorda prendre en consideració la Proposició, que passa a estudi de la Comissió corresponent.

Interpel·lació del senyor Ruiz i Ponseti sobre el problema de l'atur forçós.

Resta suspesa la interpel·lació.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a les autoritzacions sol·licitades per l'Ajuntament de Barcelona.

El senyor Farreres i Duran, en nom de la Comissió, rebutja el vot particular de la Minoria de Lliga Catalana a la lletra f de l'article 2.^a

El senyor Rovira i Roure el defensa.

Resposta del senyor Farreres i Duran i rectificacions dels senyors Rovira i Roure i Farreres.

Intervenció del senyor Conseller Delegat.

Els senyors Rovira i Roure i Vidal i Guardiola expliquen el vot, i el senyor Conseller Delegat intervé per al·lusions.

En votació ordinària resta rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Vidal i Guardiola defensa un vot particular a la lletra g de l'article 2.^a

Resposta del senyor Farreres i Duran en nom de la Comissió, i rectificació del senyor Vidal i Guardiola.

Resta rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Tallada defensa un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana a la lletra j de l'article 2.^a

Resposta del senyor Farreres i Duran en nom de la Comissió, i rectificació del senyor Tallada.

Resta rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Rovira i Roure defensa un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana a la lletra k de l'article 2.ⁿ

Resposta del senyor Farreres i Duran, i rectificació del senyor Rovira i Roure.

Es rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Farreres, en nom de la Comissió, declara acceptada una esmena de la Minoria de Lliga Catalana a l'apartat 1 de l'article 2.ⁿ

Es aprova l'article 2.ⁿ

El senyor Vidal i Guardiola defensa un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana a l'article 3.^r

Contestació del senyor Conseller Delegat i rectificacions dels senyors Vidal i Guardiola i Conseller Delegat.

Es retirat el vot particular.

S'aprova l'article 3.^r

S'aprova la totalitat del Projecte de Llei amb els vots en contra de les Minories de Lliga Catalana i d'Unió Socialista de Catalunya.

Ordre del dia per a la sessió del dijous.

S'aixeca la sessió a un quart de nou i cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a dos quarts de cinc i cinc minuts de la tarda.

Al banc roig hi ha els honorables senyor Conseller Delegat i senyor Conseller de Justícia i Dret.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

Els Cossos titulars i les Hisendes locals

El Sr. PRESIDENT: El senyor Arnau té la paraula.

El Sr. ARNAU: Senyors Diputats: He d'adreçar un prec al senyor Conseller Delegat respecte la situació angoixosa de molts Municipis. En venir la República, molts Municipis de Catalunya s'han trobat en una situació realment angoixosa respecte a llur estat econòmic, i ha semblat que en realitat se'ns feia una mena d'ofensiva escalonada contra les nostres Hisendes municipals en referència als funcionaris. En venir la República s'ha donat compliment a un Decret del Govern Berenguer referent a la creació del Cos de Dipositaris de fons municipals i en poblacions de Pressupost de 100,000 pessetes en les quals hi havia Dipositaris nomenats per l'Ajuntament amb un sou reduït de conformitat al treball que exercien, hom s'ha trobat de cop i volta que aquests mateixos funcionaris han format part d'un Cos i que els Municipis s'han vist obligats a donar-los un sou de 2,500 pessetes. Poc més tard va venir també per les pressions burocràtiques el nomenament d'Interventors de fons municipals amb Pressupost també superior a 100,000 pessetes, i s'han trobat aquests Municipis amb una situació realment angoixosa d'haver d'atendre totes aquestes obligacions que en realitat no les poden complir de cap de les maneres.

Cal només conèixer una mica les Hisendes locals de poblacions de Pressupostos d'aquesta mena, i tothom convindrà que és impossible que es puguin arribar a portar a terme. Després d'obligar a aquests nomenaments d'Interventor amb un sou mínim de 4,000 pessetes, ha vingut la creació, obra també del mateix Govern Berenguer, dels partits farmacèutics, i aquesta és la ignomínia més grossa que pesa sobre els Municipis. Al nostre país ja es va arribar, per la comprensió de totes les autoritats, a veure la impossibilitat que els Ajuntaments poguessin arribar a pagar uns serveis que són realment imaginaris.

Aquest any ens trobem a l'hora present que a molts Municipis se'ls han retornat els Pressupostos pels tràmits que disposen la creació d'aquests partits farmacèutics. Aquests partits farmacèutics diu que reunions de Municipis superiors a cinc mil habitants han de pagar al farmacèutic titular la quantitat de 2,500 pessetes. Els que coneixem la vida d'aquests Municipis mitjans i d'aquests Municipis petits sabem que en realitat els farmacèutics no donen res al Municipi; que són 2,500 pessetes, més el 10 per 100 en concepte de residència, allò que el Municipi els regala. En l'actualitat els Municipis fan tots els esforços imaginables per a poder atendre les coses reals de la vida, totes les necessitats que comporta a aquesta època present, es troben que no poden realitzar una obra i en canvi per coses completament inútils, per coses completament il·lusòries, han de despendre aquestes quantitats enormes.

Jo demanaria, davant l'angoixa present de molts Municipis, els quals tots van a la Federació de Municipis Catalans, a presentar llur queixa d'aquest estat present, que vingui per part del Govern una declaració que afecti a l'entrància viva de l'autonomia municipal, dient que tot aquest estat de coses present ha de tenir una fi immediata. Jo he de recordar al senyor Conseller Delegat que en el Congrés Municipalista que es va celebrar ara fa poc per la unanimitat de tots els ele-

ments que composaven l'Assemblea del Congrés Municipalista, amb els diversos elements que la integraven, a excepció dels mateixos interessats, tothom unànimement va condemnar aquesta forma que establien les lleis respecte dels Cossos titulars els quals graven la vida municipal d'una manera enorme.

El Municipi, la primera entitat de la nostra vida política, es troba avui en aquesta situació realment angoixosa, i per això jo demano al Govern que es faci càrrec d'aquesta queixa i demano al Parlament que es prepari pel dia en el qual puguin venir les lleis de Règim Local perquè no es pugui produir en l'ànim dels Municipis de Catalunya que tant i tant fan per assistència social i per cultura, que es desviuen per a tots aquests problemes, que han d'anar en realitat a barallar-se dintre de cada ciutadà de cada poble per a poder-lo fer tributar; que no ens trobem en el cas lamentable que després de despendre aquestes energies vingui una burocràcia organitzada que sigui la que s'emporti els cabals del Municipi, cabals que jo considero sagrats i que el Municipi ha de poder despendre per totes les coses que tenen una fi important en la vida col·lectiva de cada poble. He de remarcar que en aquest Congrés Municipalista varen ésser dues veus dels mateixos Cossos, la del senyor Armengol de Llanero en representació dels metges i la del senyor Ventosa i Roig en representació dels farmacèutics, els qui varen aixecar la seva veu d'airada protesta contra la forma com vénen determinats aquests Cossos, i per això el Congrés va aprovar una de les conclusions que diu: «Les lleis han de determinar les obligacions del Municipi per al compliment de les atencions de sanitat, urbanisme, assistència social, etc. El Municipi és lliure en absolut de triar-se el personal que ha de portar a terme i convenir les condicions de remuneració.» Aquí hi ha una síntesi de les aspiracions del Municipi.

Els que intervenim en aquesta vida municipal, els que hora darrera hora a l'empar de la Federació de Municipis Catalans hem hagut d'oïr les veus de tots els Municipis, jo en representació d'ells vinc a cridar l'atenció del Govern i del Parlament perquè es vegi la manera de posar un remei com més aviat millor a tot aquest estat de coses que tan denigren la vida municipal en la nostra terra.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Es amb molt de gust que recullo les manifestacions del meu amic i company senyor Arnau que tracten d'una qüestió de considerable importància que afecta a la vida municipal. Sap el senyor Arnau, i així ell mateix ho ha vingut a indicar al llarg de les seves paraules, per aquella disposició transitòria de l'Estatut tan sovint invocada en altres qüestions en aquest Parlament, que mentrestant el Parlament de Catalunya no legisli sobre les respectives matèries, continuen vigents les lleis de la República sobre el particular. I, en aquest cas, el que es refereix a les qüestions de què par-

lava el senyor Arnau i molt especialment a les consignacions pels farmacèutics en els Pressupostos municipals, es deu a una aplicació estricta, d'una part, de les lleis municipals anteriors a la República i convertides en llei per la mateixa, i d'altra part també, a disposicions posteriors dictades en el que va del darrer exercici a aquest, i que han fet més difícil la no aplicació encara en aquest any que en l'any anterior. Serveixin aquestes paraules d'explicació pel fet que podia fer-se molt més fàcilment arranjant-ho en els exercicis anteriors que no pas en aquest. El fet que sigui vigent aquesta Llei de la República i el fet que en traspassar-se els serveis de les Hisendes locals hi havia la majoria dels Pressupostos afectats per aquest respecte ja resolts o retornats als Municipis, va fer que nosaltres creguéssim que no hi havia altre remei, altra possibilitat, que l'aplicació de la llei, perquè si no ho haguéssim fet així hi hauria hagut dos tractes diferents entre uns Municipis i els altres. Els que havien enviat primer els seus Pressupostos i aquests estaven a la tramitació, de conformitat amb l'aplicació de la llei, pel senyor Delegat d'Hisenda, haurien tingut un tracte, i si haguéssim canviat la manera de pensar, llavors hauríem donat un altre tracte als altres Municipis. Es per això que, per a l'igualtat de tracte a tots els Municipis i al mateix temps per a l'aplicació de les lleis vigents, no tenim cap més remei que aplicar les disposicions de la llei en aquests punts dels quals parlava el senyor Arnau. En fer-ho, però, hem procurat tractar amb una màxima consideració i donar totes les facilitats possibles als Municipis, per tal de fer tot el menys gravosa i més viable aquesta obligació que avui per a avui tenen, perquè la legislació vigent així ho estableix.

Després d'aquestes consideracions de fet que no està en les nostres mans momentàniament el canviar-los — es podria fer una disposició legislativa, però ara en aquesta forma seria un pla de desigualtat per uns pocs fer una legislació distinta de la que els altres Ajuntaments havien observat i que creiem que fóra injust fer aquesta desigualtat de tracte —, després d'aquestes consideracions he de recollir amb goig el que indicava el senyor Arnau respecte una pròxima revisió d'aquest assumpte que volguem o no ens vindrà imposat per la Llei municipal que ha de deliberar i votar el Parlament de Catalunya. Tenim el convenciment que, donada la unanimitat del conjunt de representacions catalanes respecte aquest punt que afecta a l'autonomia local, de què siguin els Ajuntaments els que articulin els seus Pressupostos, aquest assumpte haurà de tenir una resolució favorable en la Llei municipal.

De manera que la petició i manifestacions del senyor Arnau seran recollides en el seu dia pel Parlament quan es dicti la Llei municipal i que en el pròxim exercici quan vinguin els nous Pressupostos ja es podran tramitar sense aquestes traves i limitacions.

El Sr. ARNAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Arnau.

El Sr. ARNAU: M'he d'aixecar per a agrair les

manifestacions que acaba de fer el senyor Conseller Delegat, i tinc la confiança absoluta i total de què totes aquestes qüestions que afecten tan vivament a l'entronya municipal, seran recollides pel Parlament a la seva hora i que amb una perfecta unanimitat es donarà compliment a la voluntat de tots el Municipis de Catalunya.

Presentació d'una proposició

La Presidència dona compte del pas a la Comissió corresponent d'una proposició relativa a la suspensió de la facultat fins avui reconeguda als eclesiàstics d'autoritzar testaments.

Lectura de la Proposició de Llei declarant vigent l'Apèndix al Codi civil, redactat per l'antiga Comissió en 11 de novembre del 1930

Es dona lectura al següent dictamen:

Reunida la Comissió Permanent de Justícia i Dret, sota la presidència del Vice-president, senyor Josep Andreu i Abelló, actuant de Secretari el senyor Gonçal Ibars i amb assistència dels Vocals senyors Abadal, Tries de Bes, Riera i Tauler, ha procedit a estudiar la proposició de Llei que amb data 21 del proppassat mes de març presentà la Minoria de Lliga Catalana, signada pels Diputats senyors Abadal, Ventosa, Duran i Ventosa, Sol i Tries de Bes, acordant l'autorització de la lectura a la Cambra.

Palau del Parlament, 11 d'abril del 1933. — El Vice-president, J. Andreu. — El Secretari, Gonçal Ibars.

AL PARLAMENT

Una de les preocupacions majors que ha tingut Catalunya des de les indegudes intromissions de les influències de les lleis castellanques en el nostre Dret i sobretot després de la promulgació del Codi civil i de la Jurisprudència subsegüent que tant ha contribuït a estrafer-lo, ha estat la de restaurar les nostres institucions jurídiques, perquè ens regissim per les nostres lleis pròpies.

La necessitat de fer-ho fou reconeguda pel mateix Poder Central, que amb Decret de 24 d'abril del 1899 creà una Comissió encarregada de formular l'Apèndix de Dret català al Codi civil.

Durant trenta anys s'han acumulat per ella importants estudis de preparació a què han contribuït els més destacats juriconsults, avui desapareguts del nostre fòrum. Es just rendir-los un tribut de reconeixement. A partir de la Memòria lluminosa de l'inoblidable Duran i Bas, s'han publicat els avantprojectes de Francesc Romaní i Puigdenegoles i Joan de Déu Tries i Giró, el de Joaquim Almeda i Martí Tries i Domènech, i el de Joan Permanyer, i en els Arxius de la Comissió queda memòria de les aportacions d'Enric Prat de la Riba, Guillem Maria de Brocà, Francesc de Sales Maspons i Labrós, Maurici Serahima, Joan Canyellas, Ricard Permanyer, Josep Vilaseca i Magarre, Tomàs Fontova i Guillem August Tell.

Amb tots aquests materials aplegats i damunt del

canemàs de la Memòria de don Manuel Duran i Bas, es va formular l'Apèndix d'11 de novembre del 1930, després d'haver-se sotmès un avantprojecte a les diferents institucions de la nostra terra que podien donar clerisies per a la millor redacció definitiva.

La seva tramitació ulterior, davant de la Comissió de Codis primer, i després davant de la Comissió Jurídica Assessora de Madrid, retardà la seva promulgació, i entretant ha vingut feliçment l'Estatut, que en el seu article 11 diu que correspon a la Generalitat la legislació exclusiva en matèria civil, exceptuant allò que disposa l'article 15, número 1 de la Constitució de la República.

Aquest Parlament té, doncs, plena facultat per a promulgar aquesta llei. Té, al mateix temps, necessitat de fer-ho, no solament per a satisfer les ànsies que de tants anys es senten a Catalunya d'impedir en aquesta esfera les intromissions d'un esperit aliè al nostre, sinó per a acabar amb la incertesa del nostre Dret, que tantes confusions i tants conflictes porta a tots els ciutadans i a tots els estaments de la nostra terra.

L'Apèndix ha espurgat bona part de la reminiscència anacrònica del nostre antic Dret i ha procurat prudentment adaptar-se a les noves necessitats de la vida, però no es pot negar que en alguna de les seves seccions no respon a les orientacions de la nova legislació. Però tampoc hi respon el Codi civil castellà sota la influència pertorbadora del qual vivim cal tenir un punt de partida ben nostre per anar elaborant les modificacions que siguin necessàries, així com les ampliacions que siguin convenientes i que podem fer en virtut de la facultat que l'Estatut ens reconeix per a donar-nos la nostra llei civil.

Aquesta serà la feina successiva del nostre Parlament; ell decidirà el moment oportú i la millor forma de fer-ho. Però mentrestant, és evident i així es consigna en l'articulat que les disposicions de l'Apèndix han d'ésser en cada cas adaptades a les normes de la Constitució de la República espanyola i del nostre Estatut, amb el qual s'évita tot perill que la seva aplicació fos contraposada a les lleis fonamentals que ens regeixen.

Per aquestes consideracions, els Diputats que subscriuen proposen al Parlament que aprovi la següent

PROPOSICIÓ DE LLEI

Article 1.er Es declara vigent com llei a Catalunya l'Apèndix de Dret català al Codi civil redactat per l'antiga Comissió nomenada per a formar-lo i que porta la data d'11 de novembre del 1930, que regirà mentre no es modifiqui totalment o parcialment pel Parlament català.

Art. 2.ª Si en algun cas hi hagués contradicció entre els preceptes d'aquesta Llei i les disposicions de l'Estatut de Catalunya o les de la Constitució i les altres de la República espanyola que siguin aplicables a aquesta regió autònoma, l'aplicació d'aquells preceptes s'adaptarà a aquestes disposicions.

Art. 3.er Aquesta Llei començarà a regir des de la seva publicació en el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, en el qual s'inserirà, a més, la seva traducció castellana.

Palau del Parlament, 21 de març del 1933. — R. d'Abadal, Sol, J. Ventosa, Tries de Bes, Lluís Duran i Ventosa.»

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL: Senzillament, senyors Diputats, per a defensar la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei. Fa algunes setmanes, el senyor Sol va fer una pregunta al senyor Conseller de Justícia i Dret respecte a l'estat anòmal en què es troba la situació jurídica de Catalunya, en la qual les influències castellanes han fet que hi hagués una confusió de tal naturalesa que el nostre Dret no solament en el dia d'avui no és conegut i aplicat, sinó que per les interferències que hi ha entre ell i les aplicacions del Codi castellà, sobretot en virtut de la jurisprudència repetida en aquest sentit, s'està en una situació de vacil·lació que fa que no pugui mai saber-se quina és la llei que s'ha d'aplicar i en la forma que s'ha d'aplicar.

Per això nosaltres creiem que és urgent que el Parlament determini d'una manera clara quina és en el dia d'avui la legislació que ha de regir a Catalunya inspirant-nos en els preceptes autònoms del Dret català. I com que hi havia des de llarg temps un treball preparatori fet en aquest sentit per l'antiga Comissió de formació de l'Apèndix del Dret civil català en el Codi civil, creiem que la manera més eficaç i més ràpida per a sentar una base per a les modificacions que després s'hagin de fer en el nostre Dret, és la promulgació immediata d'aquest Apèndix del Codi civil, com llei que dicta el Parlament català per a l'aplicació del nostre Dret en els Tribunals de Justícia i de totes les relacions jurídiques entre uns i altres.

Aquell dia en què féu la pregunta el senyor Sol al senyor Conseller de Justícia i Dret, digué el senyor Conseller de Justícia i Dret que efectivament era d'absoluta necessitat tallar en sec totes les influències del Dret castellà dintre del Dret català. Això és el que nosaltres volem, i a això és a allò que va adreçat aquest Projecte de Llei. Mitjançant la seva aprovació queda tallada en sec tota influència del Dret castellà en les coses que són genuïnes del Dret català, de manera que ja no podrà pels Tribunals aplicar-se lleis que no siguin nostres. Això és d'una importància extraordinària, perquè en el dia d'avui encara que l'Estatut ens dona a nosaltres plenes facultats per a establir la legislació civil pròpia catalana, continuen encara les intromissions en els Tribunals del Dret castellà dintre de l'esfera del nostre Dret. No fa més de dues setmanes que a mi em vingueren a consultar una sentència, als efectes de la seva apellació, en què uns pobres obrers, precisament, que havien rebut una petita pobresa d'un oncle seu mort intestat feia poc, s'han trobat amb què la sentència de primera instància ha vingut també a aplicar un Dret castellà per a impedir-los o dificultar-los la plena possessió d'allò que, segons el nostre Dret, a ells pertanyia.

Per això és pel que crec que com aquests casos es multipliquen encara indefinidament, és necessari tallar en sec — com deia el senyor Conseller de Justícia i Dret — aquestes interferències del Dret castellà dintre del nostre Dret genuí, i fer la promulgació de l'Apèndix del Codi civil als efectes que des d'avui ja regeixi una llei donada

pel Parlament català i que representi l'esperit del Dret català.

El senyor Conseller de Justícia i Dret feia a això una observació, i deia: «És que aquest Apèndix conté disposicions que en les noves orientacions jurídiques del dia d'avui que no són aplicades.» És veritat, i en el preàmbul d'aquesta Proposició de Llei ja s'ha advertit això mateix, però hem tingut cura nosaltres molt bé d'establir un precepte en virtut del qual totes aquelles coses que hauran d'ésser modificades, que hauran d'anar modificant-se, per aquest Parlament, no s'apliquin en tant i quant estiguin en contradicció amb les noves orientacions que, en virtut del canvi de règim, prevalen en el dia d'avui. Per això en aquesta proposició d'avui hi ha el segon dels articles que vosaltres heu sentit, en el qual es diu d'una manera clara i categòrica, que si en algun cas hi hagués contradicció entre els preceptes d'aquesta Llei i les disposicions de l'Estatut de Catalunya i les de la Constitució i les altres de la República espanyola que siguin aplicables a aquest règim autònom, l'aplicació d'aquells preceptes s'adaptarà a aquestes disposicions. S'adaptarà a aquestes disposicions i, per consegüent, no podrà aplicar-se'n cap que estigui en contradicció amb aquestes noves orientacions d'avui.

Acabem de sentir que s'ha llegit una proposició en què precisament es demana la modificació d'alguns dels articles que hi ha en aquest Apèndix. El que aquest Apèndix quedi en el dia que — després que hagi passat a la Comissió — vingui informat per la mateixa en aquest Parlament, s'aprovi i es promulgui com a llei, no impideix que immediatament que puguin anar-se presentant tots els altres preceptes que siguin necessaris, a l'objecte d'anar adaptant a les noves orientacions jurídiques els preceptes d'aquest Apèndix que no siguin completament conforms.

Jo crec que la manera de tallar en sec, com deia el senyor Conseller de Justícia i Dret, les interferències del Dret castellà dintre del nostre Dret genuí, és l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei, i després anar fent-hi totes les modificacions que siguin necessàries amb l'objecte de l'adaptació a les corrents del dia d'avui. I res més.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Encara que en una presa en consideració no pot haver-hi polèmica, tractant-se del senyor Conseller de Justícia i Dret crec que és natural que pugui respondre a les paraules del senyor Abadal.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Senyors Diputats: Jo sentiria molt que en la insistència que surto a contestar cada vegada que em parlen de l'aplicació de l'Apèndix, poguessin veure-hi una enemistat, una posició contrària a allò que substancialment l'Apèndix representa. No és una tossuderia, ni ganes de fer la contra, sinó una posició adoptada en virtut d'un estudi fet d'aquest Apèndix i en virtut d'una concepció de les facultats que el Parlament de la República ha concedit a Catalunya. Jo considero que ni amb el segon article de la proposició que s'ha presentat, n'hi ha prou per salvar aquestes dificultats, perquè l'adaptació haurà d'ésser prèvia, i aquest cas d'adaptació implica una visuració d'a-

quest Apèndix, que es pugui fer tan ràpidament com es vulgui, però visuració que cal fer, per l'estil, per exemple, del que s'ha fet amb el Codi penal a Madrid. És va publicar una llei que no va tenir cap discussió, que s'aprovà en quatre dies, en la qual es deia tal article es modifica en tal sentit, tal altre es suprimirà, tals altres s'hi agregaran o es canviaran de forma. En un dia s'aprovà aquella redacció i es procedí immediatament a la redacció d'un Codi penal nou. De manera que jo crec que això és absolutament indispensable abans de llençar a la promulgació, per la seva aplicació immediata, aquest Apèndix, tal com s'ha fet.

En segon lloc, jo seria d'opinió — ja ho vaig dir l'altre dia en què em proposaren això per primera vegada —, seria d'opinió de fer alguna cosa, que no implica pèrdua de temps, perquè es pot fer amb el mateix temps que prendrà la Comissió en donar dictamen damunt d'aquest Apèndix, una cosa més àmplia que no pas aquest Apèndix. En primer lloc, aquest Apèndix no respon, no és una forma adequada a les nostres possibilitats actuals. Ni l'autor de la Memòria ni els que la revisaren estaven en disposició de preveure que en el dia d'avui, en posar en vigor aquest Apèndix, nosaltres tindriem les facultats que tenim; és una forma inadequada. Fins diré que molesta, que destorba, és una cosa que sembla que perjudici les nostres facultats, perquè en aquella posició en què es va escriure l'Apèndix aquest podia estar bé, però ara no. Apèndix vol dir que deixem ja per descomptat que s'aplica aquí el Codi civil en tot allò que aquest Apèndix no legisla, i jo crec que nosaltres no hem de venir a ratificar l'aplicació del Codi civil en cap terme. Que nosaltres podem publicar un resum de Dret català en les poques matèries relativament que comprèn l'Apèndix, i dir: «En tal matèria regiran aquests principis, en tal matèria aquests altres», però no donar a tot això el caràcter d'un Apèndix del Codi civil. Crec que és impropri de les facultats que el Parlament català té.

El Sr. GALÉS: D'acord.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Però aquella idea que jo vaig exposar aquí i que ha volgut recollir el senyor Abadal, no queda realitzada amb aquesta proposició. Jo deia: «és precis tallar en sec les intromissions dels Tribunals castellans en la configuració del nostre Dret». Això no està suficientment expressat en l'Apèndix, perquè en l'Apèndix es parla de declarar no aplicable la jurisdicció del Tribunal Suprem posterior al Codi civil. Jo dic que abans del Codi civil ja havien començat a treballar damunt de la nostra carn els Tribunals castellans, imposant-nos coses que no corresponien al Dret català.

Dic que això és insuficient. Són les disposicions d'abans del Codi civil i les de després del Codi civil les que hem de derogar en sec, les que hem de tallar en sec. Hi ha una pila de disposicions en aquest Apèndix que nosaltres no podem permetre, que les hem d'esborrar, que no les podem permetre, com a obra nostra en el dia d'avui. Hi ha una sèrie de disposicions respecte a contractes de parceria, a contractes del camp que estan ja a punt de presentar-se aquí; ja té redactat la Comissió Jurídica Assessora un projecte de contracte del camp que probablement serà llei abans de què

ho sigui aquest Apèndix, perquè ho haurem de tractar ràpidament, urgentment.

Hi ha, senyors Diputats, una sèrie de disposicions que són contràries a la legislació de la República. Prou sabem que aquí es diu que aquestes disposicions hauran d'ésser borrades i per tant a l'Apèndix s'haurà d'adaptar a aquestes disposicions de la República i em sembla que això és millor fer-ho barrant-ho a l'acte, tallant en sec; perquè encara que sigui a condició de què aquestes coses no s'apliquin, el fet és que s'han promulgat.

Hi ha una sèrie de disposicions en aquest Apèndix que perjudiquen els fills il·legítims i altres, que van en perjudici dels fills naturals, altres que es refereixen a la constitució de la família i que són rebutjades no sols en la Constitució de l'Estat, sinó en l'Estatut Interior. Per aquestes raons val la pena de què es revisi això i abans de publicar-ho es repassi. Però no n'hi ha prou amb això.

Es que en la posició de l'Apèndix això era l'únic possible en el moment de redactar-se aquest Apèndix i es deixen de banda una sèrie de disposicions i de principis de Dret català, com si els haguéssim abandonat, perquè renunciéssim a portar-los endavant. En aquest Apèndix no es parla per a res del règim de tutela, no es parla d'una sèrie de disposicions ben naturals i pròpies del Dret català, que si en l'actualitat no estan bé en nostra legislació, tenim dret a reformar, però en un sentit català i en ús de l'autonomia que ens ha reconegut l'Estat espanyol. De manera que pesen per altra banda damunt de nosaltres el record de coses que potser sembla que sols tenen un sentit històric, però creiem que avui encara no fóra difícil de trobar posicions ben precises que seran l'origen d'aquestes disposicions. Encara està regint el Decret de Nova planta, i o no som catalans i no som dignes de la llibertat que se'ns ha reconegut per la República, o nosaltres en la primera ocasió hem de procurar trenre'ns aquest dogal que ens varen...

Diversos senyors DIPUTATS de la Majoria: Molt bé!

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Vinga, vinga!

El Sr. CASANOVES: Vàrem començar per treure el rei que va portar el Decret.

Un Sr. DIPUTAT de la Lliga Catalana: I la llei de *mostrencos*?

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Sento que em diuen: «Vinga, vinga!», i a aquesta excitació hem de contestar que no ens hem parat. I no sols no ens hem parat, sinó que bé podem dir que no hem començat. El dia que en aquest saló vàrem contestar a les paraules d'un digne Diputat de la Minoria de Lliga Catalana, diguérem que teníem encarregades la formació o redacció d'un Projecte de Llei. Aquest Projecte de Llei està ja acabat, i en el dia d'avui, precisament, està convocada la secció de la Comissió Jurídica Assessora corresponent per a parlar d'aquesta Ponència que, per endavant, puc avançar-li que compta amb l'aquiescència no del Govern, però sí amb l'aquiescència personal d'aquest Conseller de Justícia i Dret; i si la Comissió ho aprova ho defensarem en el Govern. De manera que aquest estímul del «vinga!» no l'acceptem pel que cal fer, tota vegada que ja està fet. I

aquesta Ponència comprendrà també el posar en vigor aquelles coses que puguin posar-se en vigor d'aquest Apèndix.

Podem dir que la nostra tasca l'enfoquem en el sentit de què hi ha la intromissió d'un dret forà per damunt de la nostra posició jurídica; i en aquest propòsit farem el que sigui precís per a recollir les insinuacions que se'ns facin, doncs tenim gran interès en demostrar que som dignes de la llibertat que se'ns ha reconegut. (*Molt bé!, en els escons de la Majoria.*)

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL: Sento molt que el meu amic senyor Coromines, Conseller de Justícia i Dret, es situï en aquesta posició — no diré d'obstrucció, perquè suposo que les seves paraules no signifiquen que no es pugui prendre en consideració aquesta Proposició de Llei...

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: No; de cap de les maneres.

El Sr. ABADAL: ...perquè passi a la Comissió pel seu estudi; però ha fet algunes observacions que em crec en el cas de recollir.

Direm en primer lloc, que el que és essencial de la posició del senyor Coromines o contraposició d'ell amb el nostre criteri, és que hi ha dintre de l'Apèndix una sèrie de disposicions que no encaixen amb la situació actual. Ja ho he dit jo i reconeixem nosaltres i es diu en el preàmbul i procurem salvar-ho en un dels seus articles; però resulta que com que mentre no estem nosaltres en la situació que en aquest ordre hem d'estar, repetirem sempre les mateixes paraules del senyor Coromines, o sigui que mentre no s'hagi tallat en sec això, ens trobarem en la mateixa situació respecte el Codi civil; perquè el Codi civil té una sèrie de disposicions que no encaixen dintre de les noves orientacions del Dret.

Tot el que es refereix en les desigualtats dels fills legítims i naturals, tot el que respecta a aquest punt, és indubtable que en el Codi civil figuren disposicions molt contraposades a les orientacions i disposicions de la Constitució de l'Estat, com dintre de l'Apèndix. I en aquesta situació, nosaltres, ¿ens hem de conformar a viure sota de l'imperi de les orientacions del Codi civil que té els seus anacronismes, i no podem viure sota de l'anacronisme que pugui tenir — encara que en la seva adaptació es pugui esmenar — d'un dret que sigui ben nostre? No comprenc el fet de què poguem viure sota d'un anacronisme que és aliè a nosaltres i en canvi no podem viure amb allò propi, encara que també tingui els seus anacronismes.

Parlava el senyor Abadal que els problemes del camp, arrendaments i parceries, i deia que vindrà immediatament una llei del Parlament. Millor; en el moment que vingui substituïrem aquells articles de l'Apèndix que estiguin en contraposició amb les noves orientacions. I encara podem dir més: en el dia d'avui l'Apèndix respecte aquests mateixos punts és molt més liberal i generós, més avançat i més favorable per tots els que treballen al camp que no pas les antigues disposicions i més favorable que la situació actual en

virtut del Codi civil. Així per exemple, en virtut de les disposicions de l'Apèndix la ratassa morta és redimible; i dintre d'aquesta situació d'ara és impossible la redempció de la rabassa morta. De manera que avancem més o menys, no tan com s'ha d'avançar, però el senyor Conseller de Justícia i Dret ens portarà dintre de pocs dies un contracte de conreu que modificarà el que hi pugui haver de poc acceptable en el Codi civil.

Diem que l'Apèndix és un nom que a nosaltres ens ha de desagradar. Evidentment, i en aquestes condicions canviem el nom i queda arranjat tot seguit aquest extrem. Si el senyor Coromines diu que per a fer el Codi es podien tardar sis, vuit o deu anys, i entretant podíem regir-nos per la transferència del Dret castellà, no és acceptable crec aquest criteri especialment per les qüestions de successió a les que abans m'he referit.

Jo sento moltíssim que no es doni un pas més franc a la nostra Proposició de Llei, i fins crec que no és discret, i no ho seria en mi en aquests moments entrar en el que representa el projecte o l'avantprojecte de la qüestió de Codi respecte del Dret català.

Passa amb això també una cosa digna d'ésser tinguda en compte. I és la referent a l'examen que la Comissió Jurídica Assessora de Madrid féu de l'assumpte, prop del Ministre de Justícia per a veure si es promulgava, i el Ministre de Justícia de la República, que era llavors el senyor de los Rios, digué que la qüestió estava pendent de l'Estatut i que amb l'aprovació del mateix, dintre de poc temps tindríem les degudes facultats i podríem fer-ho nosaltres. És una trista llàstima que l'Estatut estigués llavors tan a prop, perquè si no hagués estat tan a prop, el Ministre de Justícia hauria publicat l'Apèndix i tindríem el Codi que avui no podem fer per mitjà d'una promulgació d'aquest Apèndix.

Diversos Srs. DIPUTATS de la Lliga Catalana: Molt bé!

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Solament desitjo fer unes afirmacions i les meves afirmacions són les següents: Jo no he dit que fos contrari a l'Apèndix. El que vaig dir és que l'estimava insuficient i que calia expurgar-lo. Segonament, en aquest projecte, que ja correix el senyor Abadal i que està elaborant la Comissió Jurídica Assessora, es recullen les coses que han d'ésser recollides, de manera que no són contrari, sinó que estic d'acord amb el projecte de la Comissió Jurídica Assessora. I en tercer lloc, que hi ha altres coses que es poden fer al mateix temps, ja que pot aprovar-se l'Apèndix i a la vegada aprovar quelcom més amb caràcter general, i jo sóc partidari d'això.

El Sr. PRESIDENT: Pren en consideració el Parlament...

Diversos Srs. DIPUTATS: No, no.

El Sr. PRESIDENT: És per a passar-ho a informe de la Comissió corresponent.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Diem que no per tal que no perdi temps la Comissió.

Un Sr. DIPUTAT de la Minoria de Lliga

Catalana : Seria millor que es manifestessin els motius pels quals s'hi oposen.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : No es pot discutir. Realment, he deixat parlar el senyor Abadal com a signant de la proposició i després el senyor Conseller perquè en qualitat de tal no consumeix torn. Si el senyor Simó i Bofarull fos representant d'una minoria, podríem passar un xic del Reglament fins i tot atenent a consideracions de caràcter polític, però com que no es tracta d'aquest cas espero que el senyor Simó i Bofarull no es molestarà pel que acabo de dir. Es pren en consideració aquesta proposició perquè passi a la Comissió i l'estudiï? (*Els senyors Diputats de la Minoria socialista i algun senyor Diputat de la Majoria : No.*) Es creu que ha d'anar a votació ordinària? (*Diverses veus de sí.*) Votació ordinària.

(*En votació ordinària s'acorda prendre en consideració la proposició, la qual passa a estudi de la Comissió corresponent.*)

Interpellació sobre el problema de l'atur forçós

El Sr. PRESIDENT : El senyor Ruiz i Ponseti té la paraula, per a la interpellació sobre l'atur forçós, encara que faig present al senyor Ruiz i Ponseti que el senyor Conseller de Treball no està present i en les interpellacions acostumen a estar presents els Consellers respectius. De totes maneres, deixo l'assumpte a la consideració del senyor Ruiz i Ponseti perquè ja fa dies que ha demanat la interpellació i no s'ha de detenir en l'ordre del dia. Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI : He de manifestar queestic a la disposició de la Presidència perquè s'escolleixi el moment que consideri més adequat, per a explicar aquesta interpellació.

Abans de començar desitjaria fer constar els tràmits un vic massa llargs que ha seguit la nostra demanda d'aquesta interpellació. Potser per a justificar que segueixi parlant de l'assumpte malgrat no estar present el senyor Conseller de Treball. Fou el dia ro del mes passat que nosaltres, complint estrictament el Reglament de la Cambra, vàrem adreçar-nos per escrit a la Presidència demanant que es fixés dia per a la interpellació al senyor Conseller de Treball sobre l'atur forçós. Nosaltres volíem deixar en llibertat el Conseller de Treball per tal de què, d'acord amb el President de la Cambra, es fixés el dia que es considerés més a propòsit, però havent transcorregut unes tres setmanes en contra del que fixa el Reglament de la Cambra, el qual diu que als vuit dies s'ha d'haver donat curs a les demandes d'interpellació, ens hem permès adreçar-nos al senyor President per a donar curs a la nostra demanda, i el senyor President, amb una amabilitat que agraïm, la va fixar per a termini breu.

Sabíem que en aquesta tramitació n'estava assabentat el senyor Conseller de Treball, i davant del fet de consignar-se ahir en l'ordre del dia, no estant el senyor Conseller de Treball a la Cam-

bra, i continuant avui figurant a l'ordre del dia, i també sense assistir el senyor Conseller de Treball, crec que el millor és que expliquem la nostra interpellació i el senyor Conseller de Treball ja la llegirà al DIARI DE SESSIONS si ho creu convenient, i contestarà, si també ho creu convenient, a la nostra pregunta. Altrament sabem que el senyor Conseller Delegat serà també prou amable per a trametre-li el nostre prec.

He de dir, per altra part, que com que respecte a la situació, respecte als punts de vista que ha exposat el senyor Conseller de Treball quant a la solució del problema de l'atur forçós, no li hauríem de fer cap manifestació amable, sinó més bé censura realment agre, crec que el fet de no ésser aquí, el fet d'assabentar-se de les nostres manifestacions pel DIARI DE SESSIONS, potser donarà lloc a què es faci càrrec amb més calma i ens contesti després amb més placidesa, placidesa que no comptem perdre mai nosaltres.

El Sr. PRESIDENT : No, la V. S. no la perd mai.

El Sr. RUIZ I PONSETI : He d'explicar també una mica el motiu pel qual nosaltres desitjàvem explicar aquesta interpellació, potser fent una mica d'interferència en el Projecte presentat pel senyor Conseller de Treball, que fa referència al mateix punt. En part, el motiu està ja explicat, perquè és molt anterior a la nostra demanda d'interpellació a la presentació del Projecte de Llei; però, en part també, perquè els nostres punts de vista respecte d'aquest punt, són tan radicalment distints, són tan irreconciliables amb els punts de vista que es sustenten en el Projecte presentat pel senyor Conseller de Treball, que més que acompanyar-se les dues coses, es faran nosa la una a l'altra. Per això, no veiem cap inconvenient en què la nostra interpellació sigui explicada independentment de la discussió que pugui tenir-se al voltant del Projecte de Llei sobre l'atur forçós. Teníem també, per haver assistit a una conferència obrera celebrada en la nostra ciutat per l'estudi del problema de l'atur forçós en representació de la Federació d'Empleats i Tècnics de Catalunya, teníem un compromís moral respecte als nostres companys de conferència, de portar al Parlament de Catalunya aquelles conclusions de la conferència obrera que nosaltres creïssim convenients, aquelles conclusions que mereïessin la nostra aprovació; i aquí estem per defensar la nostra posició respecte a aquest problema.

Pocs dies abans de celebrar-se la conferència obrera sobre l'atur forçós, el senyor Conseller de Treball, preveient que els debats d'aquella conferència podien apassionar a les nostres masses obreres, va anticipar-se fent unes declaracions que va fer públiques al *Full Oficial del dilluns*, de Barcelona, dient que tenia un Projecte de Llei per a resoldre aquest problema, o quan menys, per a atenuar-lo. Va fer ja unes declaracions donant les orientacions generals que seguiria en aquell Projecte de Llei, i les orientacions generals eren tan migrades, eren tan minses, que gairebé quedaven reduïdes a un Projecte d'assegurança per a resoldre els casos normals d'atur forçós en temps ordinari; és a dir, quan gairebé no hi ha atur forçós, i assegurança que sufragava amb unes aportacions patronals, obreres i de la Generalitat, que venien a fer un 3 per 100 del salari, cosa

absolutament ridícula en els temps que correm. Allò, més que aturar l'actuació de la conferència obrera, va provocar la indignació, la franca indignació de tots els elements obrers que intervenien en aquella conferència sobre l'atur forçós i gairebé donàvem per sentat que no podíem esperar una solució d'aquest problema del senyor Conseller de Treball que s'havia atrevit a fer aquelles declaracions que en el *Full Oficial* venien.

(*Entra a la Cambra el senyor Conseller de Cultura.*)

Realment, és avui tan important el problema de l'atur forçós, i no precisament en la nostra terra, terra privilegiada en el que fa referència avui en aquest punt, sinó a tot el món, que no necessitem aquí repetir xifres que tothom recorda i que són realment esgarrioses, xifres oficials aportades per països que porten estadístiques seriosament, xifres donades per l'Oficina Internacional del Treball de Ginebra, donaven avui, com a promig, ja una xifra que depassa dels trenta milions d'homes en atur forçós. Aquests trenta milions d'homes en atur forçós, declarats per la mateixa Oficina Internacional del Treball, que té dades estadístiques per a controlar-ho, representen avui més de cent milions de criatures humanes que passen gana perquè els seus curadors no cobren un salari, perquè el salari que cobren, quan el cobren, no és suficient per a la seva subsistència. L'Oficina Internacional del Treball té dades de Nova Zelanda, d'Austràlia, dels països més apartats; no té cap dada de la República espanyola, no té cap dada de Catalunya. Nosaltres mateixos no tenim cap estadística que faci referència a Catalunya; no sabem els obrers en atur forçós que hi ha a Barcelona, malgrat que estem assabentats dels que hi ha a Austràlia, dels que hi ha a Nova Zelanda. Això fa semblar que a Barcelona no hi hagi problema d'atur forçós; però tots els que intervenim en la vida de la indústria, sabem que sí, que hi ha un problema d'atur forçós que té caràcters paorosos a la nostra terra; i els té paorosos més en potència que no pas en actualitat. M'explicaré. Avui els obrers que realment sobren a la indústria catalana, els obrers que la indústria catalana no pot sostenir en virtut de la marxa anormal de la seva producció, són en nombre infinitament més gran que els obrers que vaguen pel carrer. La indústria catalana, especialment la petita indústria, està fent un esforç, esforç que per no ésser corrent en la classe dels empresaris em d'agrair tots; està fent un esforç per mantenir en vida activa — simil activa, perquè no és activa del tot — a dintre de les fàbriques uns obrers als quals no pot donar feina. Aquesta situació completament anormal pels propietaris, veiem tots ben clar que no pot durar gaire, que durarà molt poc; que aquests obrers que avui pràcticament es passegen per dintre de les fàbriques i dels tallers, en data pròxima seran acomiadats i aniran a formar en el gros exèrcit de la fam, que ja existeix a tot el món i que d'aquí a poques setmanes haurà d'existir fatalment a la nostra terra. És evident — ens ho han dit tots els economistes capitalistes, i a la nostra terra, com a totes les terres, quasi tots els economistes estan al servei, gairebé a sou, de la classe capitalista —, ens ho han dit tots els economistes capitalistes de la nostra terra, i en dir la nostra terra em refereixo a tota la terra espanyola; constitueix una economia tancada, té unes barreres tan altes que l'aïllen del restant del món, que gairebé

ens en podem riure de la crisi econòmica que plana a tot el món; nosaltres gairebé ens en podem riure d'aquests economistes que diuen una bestiesa tan grossa... És evident que la crisi econòmica ha vingut molt retardada a la nostra terra, per aquest aïllament de què us parlo; però aquest aïllament no ja d'ésser suficient perquè en quedem completament eliminats de la crisi; perquè ja es veu desgraciadament que ens hi estem incorporant a passos de gegant. Les exportacions nostres principals de productes agrícoles, de productes agrícoles que en lloc del món els nostres no són articles de primera necessitat — ens ho deia aquí amb paraules molt més eloqüents de les que jo aquí ara diré el senyor Conseller Delegat — que estan minvant d'una manera extraordinària. Els nostres fruits deliciosos, els països que els reben se'n poden passar perfectament; les nostres verdures primerenques no són més que un article de luxe: els països que les importen se'n passen perfectament en temps de crisi; els nostres vins, com tots els vins, són articles de luxe i se'n passen els països que els importen; els nostres olis d'oliva són substituïts a tot el món per altres grasses més econòmiques, i en temps de crisi trobem tancades totes les portes i va minvant d'una manera paorosa la nostra exportació. Això vol dir que paral·lelament les importacions de monedes exòtiques aniran minvant d'una manera rapidíssima, que paral·lelament a aquesta riquesa de monedes importades que s'escampen pels nostres camps i que un cop escampades pels nostres camps eren la font de la riquesa, tota la nostra indústria minvarà ràpidament també i ens trobarem embolcallats en aquesta crisi econòmica mundial encara que no volguem, i encara que gent il·lusionista ens hagi indicat que en quedariem al marge. Crec que escarmentats amb l'exemple dels països que s'hi han trobat embolcallats sense adonar-se'n, nosaltres que hem tingut la sort que les crisis hagin vingut més paulatinament, de què les causes les poguem preveure, amb més sensatesa hem d'anar a resoldre-les de rel, i trobar-hi solucions radicals abans que exploti d'una manera que no tingui solució, i per això hem d'examinar a veure si creiem possible un intent de solució o si ens hem de conformar i agafar-nos a una política musulmana dient que aquest problema és un problema superior a les forces humanes i que no es pot resoldre. Nosaltres creiem que resoldre'l de rel, resoldre'l d'una manera definitiva és impossible de resoldre dintre el sistema capitalista. Això ja ho déiem aquí, ja ho deia el nostre estimat amic Joan Comorera, un dia en el qual no sé quina discussió tenia amb el senyor Ventosa i Calvell a l'entorn de les paraules capitalisme i socialisme. Amb una afortunada intervenció del senyor Tries de Bes, que recriminava al nostre company Comorera que portava aquí antigalles de trenta anys enrera en parlar de les teories de l'escola liberal, el senyor Ventosa i Calvell, per treure coses més modernes, ens va explicar la teoria de les crisis cícliques.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No era per moderna, era perquè em semblava aplicable.

El Sr. RUIZ I PONSETI: És a dir, aquella teoria tan coneguda dels temps dels faraons de les vaques magres i de les vaques grasses. Nosaltres seguim sostenint, malgrat tot el que es va dir al voltant d'aquell debat, que els problemes més greus que estem vivint dintre el món econòmic avui no tenen solució dintre el sistema ca-

pitalista, però com que tampoc ens veiem amb forces per a enderrocar immediatament aquest sistema que ens té endogalats, nosaltres volem proposar intents de solució, coses que puguin aminorar aquests problemes; és a dir, coses que puguin fer més humana la vida mentre arriba el dia en el qual el poguem enderrocar. I és que independentment d'aquelles causes, diguem-ne circulars d'aquests motius de crisis cícliques de què ens parlava el senyor Ventosa i Calvell, ja no fem referència a la vida econòmica en caràcter general, sinó al que ens interessa en aquest moment, que és la vida del treball, nosaltres sostenim i sostenen amb nosaltres tots els que s'han ocupat d'aquests problemes en tots els camps de tot el món que les causes d'atur, de manca de feina pels homes que desitgen treballar tenen caràcter permanent i immutable, que no són cícliques, que un cop aportades aquestes causes d'atur a la vida econòmica ja no retrocedeixen mai més. Em vull referir a dues causes entre les moltes que s'han enumerat, les dues més paoroses, les que assoleixen una xifra més important dintre la vida de la producció.

Em refereixo a una d'elles, a la que s'ha dit la depreciació secular del diner, a la que s'ha dit la desaparició paulatina del rendista, a la concentració en realitat dels rendistes que fa que un gran nombre d'homes que, uns anys enrera vivien plàcidament de llurs rendes sense aportar un esforç efectiu a la vida del treball, avui es veuen abocats afortunadament per tots a haver de treballar. Aquests homes que passen de rendistes a treballadors són causes d'atur, causa permanent d'atur, perquè el diner quan ha sofert una depreciació ja no torna enrera. Però aquesta causa que no està xifrada, que és molt difícil xifrar-la, que és molt difícil fer-ne d'ella un estudi estadístic, ve molt augmentada per una que té una importància molt més gran, com és la que fa referència a l'avenç tècnic de la indústria, al que se n'ha dit el maquinisme. El progrés de les màquines automàtiques és avui tan formidable que no faria més que repetir aquí veritables vulgaritats sabudes per tothom, si denunciés aquest problema com una causa d'atur forçós. Les xifres que ha anat recollint pacientment l'Oficina Internacional del Treball de Ginebra són eloqüentíssimes en quant a aquest punt. N'hi ha de xifres de tota mena que fan referència a tots els països, naturalment exceptuant Espanya, perquè quan es tracta d'estadístiques no n'hi ha mai, i encara que no vull llegir gaires xifres perquè sé que cansaria inútilment als senyors Diputats, vull referir-me a un paràgraf d'un estudi importantíssim publicat per l'Oficina Internacional del Treball, que diu: «Considerant l'acció de la racionalització en general, hom adverteix que a Alemanya, del 1925 al 1928, les puges de rendiment han estat de 16 a 100 per 100, segons les indústries; a Àustria, des del 1924 al 1927, del 27 al 78 per 100. En els Estats Units, en sis anys, el rendiment mig per obrer per les quatre branques principals de l'activitat nacional, o sigui l'agricultura, la mineria, la manufactura i els ferrocarrils, ha augmentat en un 27 per 100. A Anglaterra, estudiant

solament un grup de deu indústries i en el període comprès entre 1924 i 1929, l'augment de producció ha estat de l'11 per 100, amb una disminució del nombre d'obers emprats del 8 per 100.» Un altra estadística que fa referència al mateix punt i que també és molt curiosa és recollida exclusivament als Estats Units i compresa entre els anys 1919 al 1929, i diu: «El valor de la producció per obrer-dia als Estats Units ha augmentat en aquest període en un 16 per 100. En el mateix període l'índex dels preus de productes industrials corresponents, que són les indústries de transformació, ha disminuït un 30 per 100, la qual cosa dóna un augment del rendiment efectiu de la mà d'obra d'un 50 per 100 aproximadament.» Al mateix temps, l'Oficina Internacional del Treball, interpolant el que fa referència a les diverses indústries en les xifres extremes que abans he indicat, en la memòria de l'any 1930 publicada per l'insigne Albert Thomas, ja dóna uns avenços de productivitat per home-hora que oscilla des d'un 33 per 100 a les refineries de sucre a un 292 per 100 a les fàbriques de neumàtics.

Ja sé que em direu que en la nostra terra els avenços no poden haver estat tan grossos com han estat als Estats Units. Però qualsevol que hagi vist d'aprop la nostra vida industrial, sap que hi han en la nostra indústria avenços efectius, avenços ben comprovats que oscilen entre el 15 i el 50 per 100 de l'augment de la productivitat de l'home per una hora de treball. Aquí vull interpolar una dada a la qual dono molta importància, més aviat de caràcter moral, perquè al mateix temps si nosaltres no anem a la solució ràpida d'aquest problema, si no anem a la neutralització d'aquestes causes permanents d'atur d'una manera racional, d'una manera lògica, haurem d'arribar a la conclusió de què la Generalitat, per mitjà d'un del seus organismes que té consignat en el seu Pressupost una xifra anyal de 56,500 pessetes, està fent una tasca profundament immoral. Em refereixo a l'actuació que jo considero benemèrita de l'Institut Psicotècnic de la Generalitat de Catalunya. Aquest Institut Psicotècnic ha repartit no fa gaire temps entre els nostres industrials un follet de propaganda dels seus treballs, en el qual demostra d'una manera sumària, perquè es tracta només d'un follet de propaganda, el gran avenç de productivitat que poden obtenir els industrials de la nostra terra mitjançant una utilització més racional de l'utilitatge que ja tenen, és a dir, sense millorar la seva maquinària només amb el que es diu en termes tècnics reacionalització de la seva producció.

Em permetré llegir-vos un paràgraf curt d'aquest follet, que diu com segueix: fa referència a l'estudi de la racionalització als talers, i acaba dient: «Aquesta transformació deguda únicament als resultats de la investigació psicotècnica ha augmentat un 25 per 100 la productivitat de la màquina, a base de la seva adaptació a la naturalesa humana. Els extraordinaris resultats econòmics, abstracció feta de la seva importància higiènica, de l'adaptació psicològica de la il·luminació industrial per mitjà de l'adaptació de la llum a les exigències de la percepció visual humana (luminoergologia) els il·lustren les figures 4 i 5 (referència a uns gravats que acompanyen el text) que representen el teler il·luminat

abans i després de la racionalització efectuada. Aquesta transformació de base psicofisiològica ha portat un augment de productivitat d'un 13'3 per 100.»

Es a dir, la tasca que jo m'he permès qualificar de benemèrita del nostre Institut de Psicotècnica pot conduir als nostres industrials augmentar la productivitat de les seves fàbriques, sense fer cap modificació en el seu utilitatge en una relació del 13'3 per 100, i això vol dir que si paral·lelament nosaltres no resollem aquest problema paorós que ens ve damunt, hi hauran per cada cent homes aquests 13'3 que al dia següent es començaran a morir de gana.

Es natural — jo voldria defugir completament tota acusació que se'm pugui fer en aquest sentit — que no solament no preconitzem cap actuació contrària als avenços de la tècnica, que no solament no som enemics, sinó que som entusiastes dels avenços de la racionalització, sinó que preconitzem d'una manera senzillament humana el que aquests avenços donin resultats profitosos per tots els homes, que tots els que intervenen en la vida del treball en treguin un fruit d'aquest avenç de la tècnica, però que no pugui haver-hi un 13 per 100 que es vegi condemnat a morir-se de gana com a resultat d'aquests avenços. Perquè si aquesta aberració moral fos possible, jo sentint-ho molt i des d'un punt de vista purament humà, deixant completament de banda i fastiguejat inclús de la personalitat tècnica, jo diria que aplaudeixo amb tota intensitat a aquells simpàtics carreters de la carretera de Mataró que trencaren a cops de mall les primeres locomotores.

(*Entra a la Cambra el senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

Si aquells homes eren uns vidents, si aquells homes que anaven d'una manera evident contra el progrés industrial, preveïen que el món capitalista era tan criminal que havia de traduir aquells avenços de la tècnica exclusivament en contra de la seva vida, exclusivament condemnant-los a morir de fam, aquells homes actuaven moralment d'una manera justa, actuaven és veritat en contra dels avenços de la tècnica, però actuaven en defensa dels seus principis morals de la humanitat.

Això ha de tenir una solució. No és possible que els homes que van en contra del progrés tinguin raó; no és possible que els homes que van en contra dels avenços de la tècnica, d'aquestes millores a què ens porta la tècnica, d'aquestes millores a què ens porta la ciència i que han de servir perquè tots els homes visquin millor, no és possible que tinguin raó. Els que no tenen raó són els que fan un acaparament exclusiu per a ells d'aquests avenços, els que es queden tots els fruits de la producció, és a dir, la classe capitalista. Evident.

Nosaltres, en veure què hi han causes permanents d'atur, que aquestes causes d'atur forçós són absolutament independents de la crisi cíclica, que n'hi ha part de compreses en la crisi cíclica, que jo d'això parlava abans: de la disminució rapidíssima de la classe dels rendistes i dels avenços formidables del maquinisme, aquestes causes independents de tota rotació, de tot ciclisme, hem d'anar a buscar també causes permanents de la solució de l'atur. No en farem res de buscar estabilitzacions de moneda, no en farem res de bus-

car avantatges en les exportacions, perquè són avantatges que tots els països les busquen i tots s'entrebanquen els uns amb els altres. Hem de buscar que cadascú ho resolgui a casa seva.

(*Entra a la Cambra el senyor Conseller d'Agricultura i Economia.*)

I respecte a aquest punt vull anticipar una frase que jo considero de les més afortunades que ha fet el prohoms socialista francès Lléó Blum, en dir que el país que s'avenci, el país que sigui el primer en tenir la gosadia de resoldre per a ell sol aquestes causes permanents d'atur, és a dir, d'evitar d'una manera efectiva l'atur forçós, serà el que trobarà una millora econòmica més important, essent el que realment s'avenci a tots els altres, no precisament en resoldre el problema humà, sinó en reforçar d'una manera efectiva la seva economia nacional.

Independentment de les causes importantíssimes que tenen els homes que treballen per a oposar-se a aquest punt de xacra social de l'atur forçós independentment de la causa econòmica, evident, de què tothom té dret al treball i per consegüent de què tot home si el règim capitalista no hagués fracassat hauria de trobar una col·locació addient a les seves energies i hauria de trobar aquesta col·locació compensada mitjançant un treball, si no fos per aquesta causa, gairebé per una causa purament sanitària, per una causa purament humana, hauríem de propugnar tots perquè aquest problema sigui resolt amb la màxima rapidesa, perquè aquest problema sigui valentment afrontat. Em refereixo a la darrera etapa del cicle tràgic que es veu obligat a seguir l'home que avui es veu acomiadat de la indústria, l'home que avui es queda sense feina, començant primer per a gastar pobrement, miserablement els seus petis estalvis, veient-se després en l'angoixa, per no dir en la vergonya, de què la seva muller i els seus fills, que encara no han arribat a l'edat del treball, hagin de començar buscant un treball que no troben, buscant després unes almoines que tampoc els hi són donades, acaba fatalment per a sotmetre's a un règim de misèria alimentícia, per a sotmetre's a un règim de manca d'alimentació.

Respecte aquest punt no tenim tampoc estadístiques nosaltres. N'he trobat una només, i naturalment és dels Estats Units, de l'únic país que ha fet estadístiques. Nosaltres preveïem, amb els pocs coneixements fisiològics que tenim, que l'home que no menja, d'una manera o altra s'ha de posar malalt. Sembla que sense tenir moltes estadístiques s'ha de preveure aquest fet fatal, però ja hem trobat una estadística que fa referència a una enquesta feta per la Societat d'Infermeres Visitadores, de Filadèlfia, feta curosament entre quatre-cents quaranta dues famílies d'obriers sense treball, la qual ha demostrat que des de que han començat a quedar sense feina, les enfermetats han augmentat en un 70 per 100 entre els individus adults, i que els nens eren els primers en sentir els efectes de la misèria alimentícia. Sembla que no feia falta adduir aquesta afirmació categòrica de les infermeres de Filadèlfia, perquè és una cosa evident que l'home que no menja es depaupera, i l'home que es depaupera cau fàcilment malalt.

Arribem, després de veure que hi han causes

d'atur que són de caràcter permanent, a veure quina és la situació que hem de propugnar per a resoldre aquest atur. El senyor Conseller de Treball, quan ha volgut enfrontar aquest problema n'ha trobat una sola, que ha estat estimulants les obres públiques, estimulants les obres que tinguin una finalitat més o menys social.

Nosaltres volem declarar d'una manera categòrica, que aquesta solució que pot ésser una solució passatgera quan es tractava de crisis realment cícliques, quan es tractava de crisis d'aquelles que duraven un any, o duraven dos anys, i desapareixien rapidíssimament, no té absolutament cap eficàcia durant la crisi catastròfica que estem vivint actualment. Tots els països que començaren amb la política d'obres públiques vegeren que els conduí rapidíssimament a una política d'obres cares, obres dolentes, obres que exhaurien ràpidament els Pressupostos i que no solucionaven el problema, sinó que l'agreujaven el dia en el qual els Pressupostos estaven definitivament exhaurits i aquelles obres que estaven completament acabades.

Si la política d'obres públiques no és una bona política per a combatre aquest atur forçós de caràcter permanent, la majoria dels països capitalistes, la majoria dels economistes dels països capitalistes que coneixen perfectament tan bé com nosaltres el remei sobre l'atur forçós, el remei radical contra l'atur forçós, es llançaren a una política boja de subsidis, extrets dels Pressupostos nacionals, de subsidis als homes sense feina, subsidis a canvi que seguissin sense fer res, que seguissin constituint aquest gran exèrcit industrial de reserva. Aquesta política de subsidis en altres països ha fracassat ja del tot, en altres països està a punt de conduir-los d'una manera definitiva a una desfeta econòmica. Tinc, també, unes petites dades recollides, solament perquè el senyor Conseller de Treball no tingués la pensada d'emprendre aquest camí, encara que perdem una mica de temps llegint-les, que crec que poden ésser edificants.

A Bèlgica les despeses del fons de crisi, sense incloure-hi el subsidi familiar dels obrers parats, han passat de 32 milions de francs a l'any 1930, a 365 milions a l'any 1931. No conec el tancament de l'any 1932, però es preveia que seria molt més gran; és a dir, que l'any 1931 és just 1 milió de francs belgues diaris. A Alemanya, la despesa total del segur obligatori s'elevava d'1.100.000 marcs a l'any 1928, a 2.900.000 marcs en 1931; és a dir, una xifra equivalent, una mica superior, al total del Pressupost espanyol de despeses. A la Gran Bretanya l'import del segur obligatori, que ja era molt elevat l'any 1924-25, ja que es xifrava en 51 milions de lliures esterlines, es duplicà l'any 1930-31, passant de 100 milions de lliures esterlines; és a dir, una xifra també lleugerament superior al Pressupost total espanyol de despeses. A Holanda, per exemple, les despeses públiques s'han quadruplicat també en un període de set anys. No cal llegir-ne més, perquè són xifres senzillament catastròfiques per tots els pressupostos nacionals, que han emprès aquest camí i que han conduït a la desfeta de les hisendes nacionals i de les monedes respectives.

Si a les solucions que s'han preconitzat, si a la solució d'obres públiques que ha preconitzat el senyor Conseller de Treball, no li donem absolutament cap valor efectiu, si a les solucions de subsidis que nosaltres per altra part no podríem practicar de cap manera amb els nostres migrants Pressupostos, tampoc ha donat resultats efectius a cap país del món, no hi ha més remei que arribar a una solució lògica i fatal, a la solució que han defugit sistemàticament tots els economistes de la classe capitalista, que es veuran abocats a adoptar-la després d'haver passat llargs períodes catastròfics i que nosaltres tindríem a mà d'obtenir abans de passar aquests períodes catastròfics, sols amb una condició, i és que vosaltres que governeu volguéssiu adoptar aquesta solució.

Em cap l'honor, dintre de la Conferència Obrera per l'atur forçós, d'ésser el defensor de la solució immediata; l'escurçament de la jornada de treball. Basat en dades estadístiques recollides curosament, crec haver demostrat que a la nostra terra, com a mínim, s'ha de reduir la jornada de treball, d'un 25 per 100, per a equilibrar les causes permanents d'atur, i que no hi ha en absolut cap altra solució de base lògica suficient per a combatre aquesta causa d'atur, que escurçant la jornada de treball en un 25 per 100, és a dir, reduint-la de vuit hores que és avui, a sis hores.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: A Catalunya solament?

El Sr. RUIZ I PONSETI: Ja hi arribarem també, a això.

Es evident que aquesta reducció de jornada de treball, ho han dit els economistes de tots els camps, els del camp obrer, i els del camp patronal, no hi hauria inconvenient en adoptar-la si fos adoptada amb caràcter internacional. És evident, dic, que tots a Ginebra en discutir-se aquest punt, tots els economistes estigueren absolutament d'acord en què seria l'única solució lògica del problema. Però, així com els representants obrers preconitzaren perquè cada país adoptés la solució tan aviat com li fos possible, els representants patronals condicionaren l'acceptació d'aquest principi al fet que fos adoptat amb caràcter internacional. Jo vull denunciar aquí la base completament hipòcrita que tenien els representants patronals en prendre aquesta posició. Els representants patronals prengueren aquesta posició a Ginebra, de preconitzar com necessària la solució internacional del problema, no pas perquè estiguin convençuts que la solució internacional és una cosa necessària. Saben perfectament que les barreres duaneres que envolten els respectius països, tenen una importància molt superior a les diferències de preus de cost, que més endavant esturiarem, que no l'introduir l'escursament de la jornada de treball. Però ells condicionaven amb mala fe la solució del problema, a què fos solucionat d'una manera internacional, perquè sabent les enormes dificultats de caràcter pràctic i de caràcter diplomàtic, inclús, que hi ha perquè tots els països del món es posin d'acord per a adoptar unes solucions de caràcter social. I pensàvem que mentre es van vencent aquestes dificultats, passarà un any, en passaran dos o en passaran tres, i la solució anirà continuant de la mateixa manera; hi han i hi hauran homes famèlics que seguiran passant gana i els tuberculosos s'aniran morint; i pos-

siblement el problema s'acabarà cruelment per si sol, per la mort per consumpció de famílies que passen gana:

Ja que hem esmentat l'argument dels preus de cost, creiem que val la pena de fomentar quelcom; creiem que no perdrem el temps, encara que sigui ocupant-nos d'aquest problema. Ja veiem que el senyor President ens mira alarmat, però és un problema tan viu per a nosaltres, i per tots els treballadors, que en cas de què el senyor President cregui que allarguem excessivament la nostra intervenció, desitjaríem poder continuar un altre dia parlant sobre aquest tema, perquè necessitem fonamentar els nostres arguments.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència es fa càrrec de la importància del problema, però cal tenir en compte que es tracta d'una interpellació, i una interpellació no ha d'acabar forçosament en un dia, sinó que pot continuar en dies successius. I si la interpellació s'allarga avui massa, cal tenir present que hem d'entrar a l'ordre del dia i el Parlament es deu ocupar de la matèria legislativa que hi ha sobre la Mesa. Ara, deixo al bon criteri de la V. S. l'oportunitat de donar per suspesa la vostra intervenció d'avui.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Si la Presidència m'ho permet, continuaré per uns moments.

El Sr. PRESIDENT: Pot continuar el senyor Ruiz i Ponseti en l'ús de la paraula.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Dèiem que l'augment de l'augment dels preus de cost que la representació patronal a Ginebra va fer, nosaltres el creiem confós. Va començar la representació patronal amb aquella afirmació primitiva de què si es reduïa la jornada en un 25 per 100, això representava justament l'augment del 25 per 100 dels salaris. Suposant que el salari no sigui reduït, tal com demanava la representació obrera de tot el món, és evident que si la jornada es regulés en un 25 per 100, el salari queda augmentat en un 25 per 100, tan si es tracta d'un salari setmanal, com d'un jornal diari. El que no és tan evident és l'afirmació que ens feia tot seguit de què això implicava un augment gairebé igual al preu de cost de totes les mercaderies.

Respecte a aquest punt fa més d'un any que tenim en estudi detallat aquest problema de l'augment del preu de cost. Dintre de l'Associació d'Enginyers Industrials de Barcelona, varen tenir l'honor alguns dels seus components d'adreçar-se a un company eminent nostre que ocupava aleshores la Direcció General del Comerç a Madrid, i que avui està a la capçalera del banc roig d'aquest Parlament, demanant-li les dades de caràcter estadístic que ens pogués proporcionar el Ministeri d'Economia espanyol respecte a la intervenció que puguin tenir en el preu de cost els jornals que intervenen en la indústria, i en la intervenció que pugui tenir el cost de la mà d'obra. I el Director general de Comerç d'aleshores, ens va contestar com sempre contesten els organismes espanyols, o sigui que no hi ha estadístiques, que les úniques dades — i això és greu, i encara que sigui quelcom confidencial, crec que no faig malament en declarar-ho aquí —, que les úniques dades que posseïa la Direcció General de Comerç eren proporcionades pels patrons, en vista a l'elaboració de les tarifes duaneres; i la

Direcció General de Comerç no es creia autoritzada a proporcionar aquestes dades als particulars. Però el Director general de Comerç, la persona que aleshores ocupava aquest càrrec, era prou comprensiva per a completar les seves manifestacions, dient-nos que si bé aquelles dades de caràcter patronal individualment no podien ésser fetes públiques per l'Estat, no perquè l'Estat tingués en realitat un contracte amb els declarants en el sentit de què aquelles declaracions serien considerades com a confidencials, si bé aquestes dades individualment, com repeteixo, no podien ésser fetes públiques, la Direcció General de Comerç s'oferia a redactar unes resultants de caràcter general que donarien la quantia de la intervenció de la mà d'obra en el preu de cost de les diverses mercaderies. I aquelles dades que ens varen ésser ofertes fa aproximadament un any, no han arribat a les nostres mans. La raó és la de què el senyor Pi i Sunyer va deixar la Direcció General de Comerç, i la persona que l'ha substituït no tenia els mateixos entusiasmes de caràcter estadístic que reconeixem en aquest moment amb molt gust al senyor Pi i Sunyer. El fet és que aquestes dades oficials no han arribat a nosaltres. I en aquestes condicions hem d'argumentar a base de dades recollides d'una manera voluntària per diversos companys nostres de la indústria catalana. Aquestes dades ens diuen que aproximadament dintre del marge de transigència que cal tenir en aquests estudis de caràcter particular, el valor de la mà d'obra en el ram de la construcció té un valor a l'entorn del 36 per 100; en el ram de les filatures de cotó, té un valor de a l'entorn del 10 per 100. En la producció de força motriu, oscilla a l'entorn del 8 per 100; en el cultiu del blat, a l'entorn del 40 per 100; en els alts forns, el 10 per 100, etc. Això vol dir que en el cas que la mà d'obra sols té una importància del 8 per 100 respecte al cost de producció, i quan en té més, quan té una importància més gran dintre dels casos estudiats, que és en el cas del cultiu del blat, té una importància del 40 per 100 respecte el cost de la producció. I tot el reste que va fins al 100 queda per ganàncies del propietari; i consignem aquestes ganàncies en primer terme perquè són les que veiem amb major disgust. Després, intervenen les despeses generals, intervé l'amortització del capital, intervenen els interessos del mateix capital, intervenen el valor de les primeres matèries, etc., etc. El fet és que el valor de la mà d'obra oscilla entre el 8 i el 40 per 100. I el senyor Vidal i Guardiola que ens mira amb un aire inquisitorial, sap perfectament...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Aire atent i curiós.

El Sr. CASANOVES: Es el Torquemada de les Finances. (*Rialles.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Atent i curiós.

El Sr. RUIZ I PONSETI: ...sap perfectament el senyor Vidal i Guardiola que si el valor de la mà d'obra té aquesta importància relativa, i el valor de la unitat, per una restricció de jornada, s'augmenta en un 25 per 100, el resultat de l'augment total s'obtindrà per una senzilla

multiplicació de tants per cents que donarà el valor efectiu del preu de cost, que oscilla entre el 2 i mig per 100 i el 10 i mig per 100. En el cas més important que és la diferència del preu de cost del blat després de la instauració de la jornada reduïda, això vindria a representar un augment del 10 per 100.

I jo vull denunciar ara que cada setmana, que cada mes, veiem a les nostres Borses unes oscil·lacions de preus molt superiors al 10 per 100, que no són provocades ni tenen res a veure amb les derivacions del preu de la mà d'obra, sinó que són senzillament el fruit de l'especulació i el fruit de la diversitat de collites, i estan relacionades també, més o menys, amb la potència adquisitiva del mercat, però no amb la mà d'obra.

En totes les altres indústries es veuen també variacions d'un 10 per 100, d'un 8 per 100 i d'un 2 i mig per 100, que són produïdes molt sovint per qualsevol industrial o qualsevol viatjant eixerit, només a condició de què augmenti d'una manera favorable les seves vendes. És a dir, que són variacions que entren perfectament dintre de l'ordre normal de la indústria.

Jo ara diria que davant d'unes variacions d'aquesta importància, davant de les dificultats immenses en què es troba el món per arribar a un acord internacional, seria perfectament factible, seria desitjable, seria un acte de bon govern, extraordinari, com no en farà un altre la República, que demà mateix s'implantés per Decret la jornada de sis hores a tot Espanya.

Desgraciadament, el nostre Parlament no pot fer això per a Catalunya, ja que si podés fer-ho per a Catalunya, nosaltres hauríem presentat un Projecte de Llei orientat en aquest sentit per tal de què vosaltres hi donéssiu la vostra aprovació o perquè el denunciéssiu com a perjudicial per a Catalunya. Ho discutiríem amigablement i potser arribaríem a una solució.

Avui, això per Decret no pot ésser, ja que la reducció de la jornada no pot sortir del nostre Parlament, i en tal sentit no hi ha solució possible. Per consegüent, nosaltres, després d'haver pensat fonament l'abast moral de la nostra intervenció, el bé i el mal de la nostra actuació que poguéssim fer a l'economia catalana, ens hem decidit a emprendre una propaganda tan enèrgica com sigui possible en aquest sentit, i hem de demanar al Govern, li hem de demanar al Parlament que busquin el subterfugi, que busquin la posició adequada, que busquin, en una paraula, la solució perquè Catalunya, sense aspirar a un cos polític més difícil d'arrossegar, a un cos polític menys avançat que el de Catalunya, com ho és el d'Espanya, es decideixi d'una vegada a resoldre dintre d'ella mateixa aquest problema, i a conseqüència d'això qui en sortirà més beneficiat serà l'autonomia catalana.

Respecte de les solucions que poguéssim trobar, respecte de la fórmula pràctica de com poguéssim arribar a aquesta reducció de la jornada, jo us diré que potser mogut per un optimisme excessiu ho veig d'una manera molt senzilla. Dintre de poques setmanes, si vosaltres voleu, dintre de pocs dies si bé volguéssiu, podríeu tenir traspassats a la Generalitat els serveis del Ministeri de Treball, podríeu tenir traspassats a la Generalitat tots els serveis que tenen re-

lació amb l'aplicació de les lleis socials i un d'aquests és la part de tutela que té el Ministeri del Treball i que tindrà demà la Generalitat sobre tots els Jurats Mixtes de Catalunya. Una senzilla indicació del nostre Conseller de Treball, un senzill acord solemne del Govern de Catalunya dient que veurà amb complaença que els Jurats Mixtes de Catalunya reformin els contractes col·lectius de treball en el sentit de reduir a sis hores la jornada de treball, seria un fulminant que dispararia immediatament les nostres masses obreres per a presentar com una demanda immediata de reivindicació social, demanda que, com he dit abans, considero altrament desitjable. I aleshores es produiria un fet, si els representants del Poder públic, els Presidents que tenen una actuació directa en els Jurats Mixtes tenien la indicació de què el Govern de Catalunya proposava aquesta solució, els acords vindrien d'una manera ràpida i d'aquí a un mes la solució que nosaltres preconitzem podria ésser un fet per a tota la indústria catalana.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ruiz i Ponseti, aprofito la pausa que la V. S. fa en el seu discurs per a pregar-li que vulgui donar fi a la seva intervenció, sense perjudici de continuar en dies successius o de fer les rectificacions que calgui. Li faig aquesta suggerència perquè han demanat la paraula altres senyors Diputats.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Em faltava defensar potser la tesi més important de la qüestió econòmica, que jo procuraré exposar concretant-me a un o dos punts que considero essencials. El intentaré fer-ho: que jo considero avantatjósissim per a tot Espanya la reducció immediata de la jornada de treball, i el senyor fa referència a una demostració més difícil d'exposar però que també intentaré fer-ho: que jo considero avantatjósissima no solament pels obrers, sinó per a tota l'autonomia catalana, el que es redueixi demà mateix la jornada de treball.

Com que són dos temes que han d'ocupar alguns minuts, estic disposat a continuar demà o el dia que s'indiqui.

El Sr. PRESIDENT: Jo li agrairé que continuï un altre dia perquè altres senyors Diputats han demanat la paraula i entre ells el senyor Conseller Delegat. Si el senyor Conseller Delegat creu que ha d'intervenir-hi per a parlar sobre algunes de les suggerències del senyor Ruiz i Ponseti pot fer-ho o pot ajornar la seva resposta per a quan continuï el senyor Ruiz i Ponseti, ja que hi han altres qüestions interessants en l'ordre del dia.

Resta suspesa aquesta interpellació.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a les autoritzacions sol·licitades per l'Ajuntament de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: Discussió del vot particular relatiu a l'article 2.º, lletra f. La Comissió té la paraula.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: La Comissió no accepta aquest vot particular i, per tant, manté el dictamen. Si els sembla a les VV. SS. que cal argumentar, ho farem amb molt de gust. L'argument, és ben sen-

zill. ¿Per què mantenim el dictamen i no acceptem el vot particular? Perquè, com es desprèn de la mateixa autorització lletra f, nosaltres, en autoritzar l'Ajuntament de Barcelona per a l'aplicació d'aquest augment, concedim un marge encara inferior al que assenyalava l'article 386 de l'Estatut, que donava facultats per a fer-ho.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

(Ocupa la presidència el senyor Casanoves, Vice-president primer.)

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyors Diputats: Han sostingut els meus companys de Minoria, en el debat d'aquesta Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, que, abans de concedir-les, era necessari, era imprescindible, anar a la reforma tributària de tota la regió catalana, per a determinar en definitiva quins d'aquells arbitris havien de correspondre a la Generalitat i quins havien de correspondre als Municipis o a altres entitats de caràcter local que poguessin sorgir el dia de demà. Si això era en relació amb totes les autoritzacions que es demanaven respecte d'aquesta Llei, és indubtable que, en el cas present, el motiu aquest augmentava i era més imprescindible. I era així perquè, lluny del que volia significar el senyor Farreres i Duran, de què el marge que donava l'Estatut municipal en relació a aquest impost era molt superior al que en realitat demanava l'Ajuntament de Barcelona, lluny de succeir això, el nou impost que demana l'Ajuntament de Barcelona és una càrrega i ben forta sobre l'impost ja establert dintre de l'Ajuntament de Barcelona. Si no fos així, si realment hi hagués aquest marge a què es referia el senyor Farreres i Duran, és indubtable que no hauria precisat demanar-se l'autorització, i des del moment que ha demanat l'autorització l'Ajuntament de Barcelona, era que entenia, com entenem nosaltres, que del que es tracta és de recarregar aquest impost. Que es tracta de recarregar aquest impost, ho diu i es demostra llegint el mateix precepte a què feia referència el senyor Farreres i Duran. L'Estatut municipal, el que assenyalava és que es pot arribar a establir un impost sobre els solars per a edificar o edificats, que es pot arribar a establir aquest impost sempre i quan, a l'ensem, es rebassin les contribucions territorials per urbana en 20 per 100. El que diu l'article en qüestió és que és possible aquesta substitució i que, en aquest cas, mai no podrà passar l'impost sobre solars de l'1 per 100 del valor en venda d'aquests solars, com a substitutiu del 20 per 100 de contribució territorial urbana. La conclusió és lògica: que si aquest 1 per 100 ve a equivaldre a un 20 per 100 de la contribució urbana, el 0'25 per 100, que és la quarta part d'aquest 1 per 100, equivalent a un recàrrec del 5 per 100 en la contribució urbana. Confirma la tesi que aquest impost, en definitiva, representa un augment del 5 per 100 sobre la contribució urbana, el mateix fet que les lleis que es refereixen a la contribució urbana taxativament, que en aquells casos en què no hi ha lloguers per determinar quin és el líquid imponible de les finques urbanes, s'anirà a la capitalització al 5 per 100 i s'estimarà com a líquid imponible el 5 per 100 del seu valor en venda; d'on arribem també a la conclusió de què aquest 0'25 per 100 sobre el valor en venda representarà sem-

pre un augment de la contribució territorial urbana en un 5 per 100. En conseqüència, si això representa un augment sobre la contribució urbana del 5 per 100, és indubtable que anem a gravar un d'aquests impostos que corresponen a la Generalitat. Si la contribució territorial urbana ha d'ésser traspasada a la Generalitat — és un dels impostos que s'han concedit per l'Estatut a Catalunya —, és indubtable que, ara, concedir a l'Ajuntament de Barcelona part d'aquest impost, una càrrega més sobre aquest impost, un recàrrec d'aquest impost, tot això representa que ja la Generalitat abans de fer-se el traspàs d'aquests serveis, d'aquest impost, ja comença a cedir el que el dia de demà han d'ésser precisament els ingressos de què ha de valdre's per a desenvolupar les seves activitats. Des del primer moment, els enemics de l'Estatut de Catalunya varen presentar com argument contra nosaltres el de què podia representar l'Estatut de Catalunya, la concessió de l'Estatut de Catalunya, un augment de les càrregues fiscals. Donant lloc a l'autorització que demana l'Ajuntament de Barcelona, ens trobem indubtablement en què per dos conceptes podran esgrimir aquest argument els enemics de la nostra autonomia. I és per això que si nosaltres ja comencem concedint una autorització per a augmentar els impostos que precisament a la Generalitat pertocuen, no solament ens trobem amb la trava corresponent si necessitàvem el dia de demà sollicitar nous augmentos, sinó que, a més, si ho feia, resultaria que un mateix impost seria augmentat per l'Ajuntament i per la Generalitat.

Demostrat com queda que aquest impost, en definitiva, és un recàrrec del 5 per 100 sobre la contribució territorial urbana; tenint en compte que la contribució territorial urbana representa una tributació sobre el solar i sobre l'edifici, és indubtable que en el present cas, per molt que es vulgui significar que va exclusivament l'impost sobre del pati en qüestió, sigui edificat o no, en definitiva repercutirà també sobre la mateixa edificació. D'això resulta, com a conseqüència, que amb aquest nou gravamen que es vol portar a la contribució urbana, tots aquests petits capitalistes que hi puguin haver dins de Barcelona, en trobar que precisament les seves riqueses tenen un gravamen molt més fort que a la resta de Catalunya i a la resta d'Espanya, la conseqüència immediata és que es vulguin despendre precisament d'aquests patis d'aquests edificis per a portar els seus cabals a unes terres on no hi tinguin precisament aquesta mena de gravamen que se'ls vol imposar; gravàmens, a més, que no es troben concretats a l'apartat aquest de l'article 2.ª del Projecte, sinó que, com hem vist en dies anteriors, a més es grava en altres consideracions, com passa, per exemple, amb els solars sense edificar, motiu pel qual nosaltres demanàvem, en altra de les nostres esmenes, que es declarés la incompatibilitat entre aquestes dues autoritzacions que demanava l'Ajuntament de Barcelona. Conseqüència de tot això serà l'emigració de capitals de Barcelona cap a fora de Barcelona. Per altra part, originarà també, indubtablement, la disminució del mateix impost que es vulgui crear i dels altres impostos similars, perquè és indubtable que en quant vingui aquesta emigració de capitals, conseqüència inevitable és que els propieta-

ris, els petits propietaris, aquells que no puguin resistir aquest conjunt de càrregues oferiran al mercat els seus patis en qüestió i en quant vingui aquest oferiment major de patis i en canvi no hi hagi qui vulgui acceptar compra de patis, precisament perquè estribarà damunt de patis que tindran unes càrregues pitjors que en altres llocs de la península, la conseqüència immediata és que s'abaratiran d'una manera formidable aquests patis en qüestió i això ha de repercutir també en tot aquell conjunt d'impostos que recaiguin sobre la propietat urbana. Tant és així, que això que passa, que per tots els tractadistes de finances respecte de l'impost de contribució urbana s'ha assenyalat el defecte aquest. Però en el supost inadmissible que es vulgui creure per part de la Comissió que no era així, la conseqüència immediata hauria d'ésser que aquest augment de tributació si no repercutís precisament en la forma dita, hauria d'anar a repercutir en contra dels llogaters en quant el propietari, emparant-se amb el Decret d'inquilinat que l'autoritza per augmentar els lloguers en tots aquells augments que hagi tingut de contribució, si vol sostenir això la Comissió de què no pugui afectar als propietaris en la forma que he expressat, haurem d'arribar a la conclusió que anirà contra els llogaters, i com que hem de fer referència en un altra esmena a l'impost dels lloguers, demostratiu també que això representa anar a passos agegantats a la ruïna de Barcelona, per això des d'aquest aspecte de la qüestió hem de prescindir-ne per a parlar-ne després. Per aquestes raons, nosaltres proposem en primer lloc en el nostre vot particular que es denegui l'autorització demanada per l'Ajuntament de Barcelona en espera de què una absoluta normalització de les circumstàncies permeti pensar en l'eventualitat d'una reforma tributària que no posi en perill els fonaments de la riquesa barcelonina, i és per això, perquè, a més, si tenim en compte que aquesta normal circumstància no existeix en l'actualitat, si tenim en compte que es parla precisament en el mateix article que nosaltres combatem de valor en venda d'aquests patis i que la legislació ha determinat que el valor en venda és el diner que en condicions normals dona un comprador per aquests patis, és indubtable que en aquest moment no ens trobem en unes condicions normals, sinó que les condicions d'ara són completament passatgeres, és de suposar, i conseqüència d'una crisi econòmica. En conseqüència, és necessari que torni aquesta normalització abans que l'autorització sigui concedida.

Però en el supost de què no pugui prosperar aquesta primera part del nostre vot particular, nosaltres en forma alternativa proposem una segona solució, i és que abans de l'imposició d'aquest nou tribut que hem demostrat que representa la ruïna de la propietat urbana i principalment dels petits capitalistes, sigui mitjançant la concurrència de dues condicions: primera, que l'arbitri no començarà a devengar-se fins i tant no estigui feta i revisada una valoració total dels solars en el terme municipal a què hagi d'ésser sotmesa, i segona, que en les normes per a la dita valoració es tingui en compte la situació present del mercat dels terrenys i la baixa considerable en els valors dels immobles. Estimem que és in-

dispensable la primera, perquè, com deïem abans, el valor dels terrenys en l'actualitat no és un valor que es refereixi a la realitat econòmica del moment actual, i a més que les valoracions que existeixen a l'Ajuntament s'aparten tant de la realitat que són un conjunt de valoracions fetes per tècnics des dels despatxos, i considerant la situació de Barcelona en un moment normal, quan en el mercat estan en completa i evident contradicció amb la realitat d'aquestes valoracions fetes. Per això mateix, perquè no hi pugui haver aquesta desigualtat, perquè no hi pugui haver aquesta contradicció evident, inclús és el mateix Henry George quan ens parla de l'impost sobre la terra; creu que és indispensable abans de portar-lo a la pràctica anar a una valoració total i real de la terra; i en segon terme, nosaltres estimem que en les normes de la dita valoració es tindrà en compte la situació actual precisament perquè és irritant i odiós que, en el moment de major crisi econòmica, i en el moment en què el valor d'aquests patis vingui baixant, sigui quan se'ls hi vulgui posar una nova càrrega, i precisament tenint en compte un valor que no és el real sinó el fictici del moment normal. Per això és d'esperar que sigui en un moment en què aquesta baixa considerable que ha sofert la propietat urbana i els patis, en qüestió, hagi desaparegut. Per totes aquestes consideracions, perquè no volem que a tots els inconvenients que tenen les autoritzacions demanades i que hem anat assenyalant en el decurs d'aquest debat, hi posem aquest més de carregar el 5 per 100 sobre la contribució urbana, que això hem demostrat en realitat, és perquè nosaltres propugnem per l'aprovació d'aquest vot particular.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: En primer lloc, prego al senyor Rovira i Roure que no prengui a desatenció si sóc molt breu en la resposta que he de fer-li, però abans de contestar, el senyor Rovira i Roure em permetrà que comenci en nom d'aquesta Comissió a sentar en aquesta sala una premisa. Le premisa que venim sentint cada dia com les VV. SS. afirmen que demostren això i allò i el de més enllà, i encara no es refereixen a un discurs nostre, diuen: el senyor tal de la Comissió no ha contestat res del que havíem dit.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Passa moltes vegades, senyor Farreres; masses vegades.

El Sr. FARRERES I DURAN: No passa mai. Aquest sistema pot portar-nos a un perill de pedanteria; aquest sistema de sentar càtedra a cada moment, citant noms i més noms l'hem de deixar. Jo he començat amb molta circumspecció.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Amb molta, què?

El Sr. FARRERES I DURAN: Amb molta circumspecció. I aneu en compte en parlar, jo us ho prego, perquè estem fatigats d'aquestes teories, tan clares, tan boniques, però gens hàbils de què en aixecar-se un senyor dels vostres comenci a sentar càtedra com si per primera vegada

a la vida comencéssim a sentir parlar d'Henry George...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Es que ens prenem les coses seriosament.

El Sr. FARRERES I DURAN...o d'aquests problemes. M'heu interromput amb vehemència i jo contesto amb la mateixa vehemència.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Es la pedanteria, senyor Farreres. La paraula pedanteria no ha estat titllada de dolenta per la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: S'ha dit en termes de defensa i sense voler atacar ningú.

El Sr. FARRERES I DURAN: Ha dit el senyor Rovira i Roure que no havíem demostrat ni això ni allò. Jo dic que era un 25 per 100, només, el que afectava a aquest impost, quan per l'elasticitat de l'autorització es pot arribar a l'1 per 100, però la V. S., que no ha negat això, en el tercer apartat de la seva disertació, que jo l'he dividida en apartats, ha dit tot absolutament al revés, com deu constar en el DIARI DE SESSIONS, i cal que puntualitzem d'aquesta manera, perquè és molt còmoda aquesta posició i no ens plau que se'ns vulgui protegir i se'ns donin lliçons. Aquestes coses tenen un cert límit...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Arguments volem.

El Sr. FARRERES I DURAN: Si la V. S. no hagués començat amb aquestes interrupcions ja m'hauria acabat de contestar el senyor Rovira i Roure sobre aquest artífici d'argumentació que ha bastit entorn d'una qüestió concreta que jo vaig a contestar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Ens hauríem quedat a les capses.

El Sr. FARRERES I DURAN: No sembla sinó que ens hagin de donar patents d'incapacitat, i això cal acabar-ho d'una vegada.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però els arguments no vénen.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió està fent ús de la paraula i ha d'ésser emparada. Per tant, prego al senyor Vidal i Guardiola que no continuï interrompent.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano la paraula per al·lusions repetides.

El Sr. PRESIDENT: Això ho ha d'apreciar la Presidència, i aquestes al·lusions no hi són.

El Sr. FARRERES I DURAN: Així, acabades aquestes interrupcions, podrem anar de dret a les posicions que les VV. SS. pretenien fixar — i amb això adopto el mateix procediment que vosaltres, «es pretenia, s'intentava» —. Crec que davant del país no hem d'anar a fer una comèdia d'argumentació, sinó cosa sòlida...

El Sr. ROVIRA I ROURE: Això, això; no hem de fer comèdia!

El Sr. FARRERES I DURAN: Jo he escoltat a la V. S. amb tots els respectes.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Però jo no he dit pedant a ningú, i vós m'ho heu dit a mi.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No us hem faltat.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal i Guardiola potser abusa de la condescendència de la Presidència; car jo l'he requerit a què no faci cap més

interrupció. Continui en l'ús de la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN: Ha començat a parlar el senyor Rovira i Roure de què es necessita anar a la reforma tributària de Catalunya en total, ha començat a parlar d'una pila d'aspectes que el senyor Conseller Delegat va contestar a bastament ahir al senyor Vidal i Guardiola, participant en el criteri que jo mateix vaig recollir i que queda registrat en el DIARI DE SESSIONS. Per això sembla que tornar sobre les mateixes coses, quan això ja havia estat acceptat pel senyor Vidal i Guardiola en retirar el vot particular, acontentant-se amb les explicacions que li havia donat el senyor Conseller Delegat...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: De la terra, no.

El Sr. FARRERES I DURAN: Quan parlava de la reforma tributària en general, abans de parlar dels impostos...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: En castellà, d'això se'n diu «armarse un llo».

El Sr. FARRERES I DURAN: Pretenien fer-ho veure després d'aquesta sèrie d'argumentacions que es referien a coses ja prejudicades i jutjades ahir, fent una segona afirmació, i dient que l'article 386 de l'Estatut municipal no es refereix a aquest 25 per 100. Naturalment, es refereix al màxim de l'1 per 100, i, per tant, li deia a la V. S. que senzillament amb aquest impost no s'arriba a cobrir aquest màxim. I, després com a tercer argument, declarava la incompatibilitat, i això tampoc ho ha demostrat la V. S. perquè és perfectament compatible aquest impost de l'1 per 100 amb l'altre del 20 per 100. No es sumen; són paral·lels en tot cas.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Aleshores, ¿per què es demana l'autorització? Recordo que es diu que és incompatible i si no, que es porti el text de la llei.

El Sr. FARRERES I DURAN: L'hauria d'haver portat la V. S. Per acabar, per a contestar a aquests arguments, he de dir senzillament que no ens espanta el miratge que presenta la V. S. de què abandonaran Barcelona tots els propietaris afectats per solars edificats i per edificar. De cap manera ens espanta el miratge aquest perquè no pensem contemplar l'èxode de propietaris amb els terrenys i cases a coll marxant de Barcelona, emportant-se amb ells mateixos la casa. No vingueu a plantejar l'imatge del jueu errant en aquest problema d'un impost que precisament és potser el més petit dels impostos que vénen concedits per aquestes autoritzacions i que en definitiva és completament compatible dintre de la legalitat i que ve, amb aquesta elasticitat que li donem nosaltres per mitjà d'aquesta autorització a normalitzar la situació de què es parlava.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure, per a rectificar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: En primer lloc, que jo no he de prendre a desatenció el que se'm contesti més o menys latament per un senyor de la Comissió, però sí que crec és una desatenció a la que no s'hi val de cap manera, el que quan un senyor comenci a parlar es dirigeixi a un altre senyor Diputat que té tant dret a parlar en aquesta Cambra com pugui tenir un senyor de la Majoria, dient que s'ha parlat en una forma pedant, quan jo pel contrari m'he exposat, crec, amb tota la humilitat que m'exigeix el

fet de considerar-me precisament el més indigne de tots els Diputats d'aquesta Minoria.

El que diu el senyor Farreres i Duran no es demostra fent unes afirmacions gratuïtes i alludint lleis i textos. Es demostren les coses quan es diu que no hi ha tal contradicció en això que diu una llei, recollint el precepte i llegint precisament aquest precepte en qüestió. L'Estatut municipal diu ben clarament en el seu article 386: «Los Ayuntamientos cesionarios del 20 por 100 de la cuota del Tesoro de la Contribución Territorial, riqueza urbana, podrán transformar dicha contribución en un arbitrio sobre el valor de los solares estén o no edificados, ajustándose a los preceptos siguientes: Primero: Desde que fuera establecido el arbitrio se reducirán 1/5 los tipos de la cuota del Tesoro de dicha Contribución del Estado.» Si perquè es vagi a l'establiment de l'impost sobre solars, siguin edificats o sense edificar, és necessari que es tracti d'una transformació de l'impost, i és requisit indispensable que des de que s'estableixi aquest impost es redueixin en un 5 per 100 els tipus de les quotes del Tresor de la Contribució de l'Estat, si això no vol dir que la llei estableix una contradicció entre mantenir aquest 20 per 100 i el crear aquest nou impost sobre el solar, si això no vol dir que la llei exigeix una contradicció, jo aleshores sí que m'entornaré a la Universitat i diré que m'esquinsin aquest títol que em donaren perquè crec que no em serveix per a res.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Em permet? Per a un argument a fer després, ¿voleu continuar llegint l'article aquest, si és que creieu que podeu atendre aquest prec?

El Sr. ROVIRA I ROURE: No tinc el text complet.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: ¿Voleu dir-me si en el text s'indica que es pot elevar a l'1 per 100?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Sí.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Gràcies, no necessito més.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Com a límit. Això ja ho havia dit el senyor Rovira i Roure.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: M'interessava deixar aclarit això.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rovira i Roure està rectificant i ho fa tan eloqüentment, que no necessita la coadjuvança del senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Gràcies, senyor President. Precisament si s'estableix en l'article 386 en qüestió que és necessari que es redueixi aquest 20 per 100 de la contribució del Tresor i, a més, que no es pot arribar mai a l'1 per 100 del valor, és indubtable que el que hi ha...

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No és que no es pugui arribar, sinó fins que.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...és indubtable que la conseqüència és que hi han dues limitacions, i res més que això, però això no vol dir que es pugui, dintre d'aquest concepte, arribar a l'establiment dels dos impostos i molt menys, sinó tot el contrari, es declara ben clarament la incompatibilitat entre l'un i l'altre. En quant a l'afirmació feta pel senyor Farreres i Duran de que

jo m'havia estès en unes grans argumentacions de consideracions generals impugnant en totalitat aquesta llei, jo em permeto d'advertir al senyor Farreres que no m'ha escoltat i això ha d'ésser molt lamentable per a mi.

El Sr. FARRERES I DURAN: Em permet? No he dit de totalitat de la llei, sinó dels tres apartats que es discutiren ahir, que aleshores parlàvem de la necessitat de fer un estudi de caràcter general que no fes incompatibles els impostos municipals amb els de la Generalitat; i això va quedar demostrat per un servidor de vostè, pel senyor Vidal i Guardiola i pel senyor Conseller Delegat.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Per la indústria i utilitats.

El Sr. FARRERES I DURAN: L'administració de les hisendes d'un país, tant comprèn un impost com a un altre.

El Sr. ROVIRA I ROURE: A allò que jo m'he limitat, senyor Farreres, és a dir, que si totes aquestes consideracions que s'havien fet pels companys de la meua Minoria eren tan encertades, molt més ho eren en un cas, en el que l'autorització que es demanava representava un recàrrec sobre una de les contribucions que havien d'ésser cedides a la Generalitat de Catalunya. Això és el que havia dit jo. L'argument que jo havia fet era senzillament tot allò que ens han explicat el senyor Tallada, el senyor Ventosa i el senyor Vidal i Guardiola, totes aquestes qüestions en aquest cas en què ja comencem a disposar en favor dels Ajuntaments d'un arbitri que en definitiva és d'aquells que es traspassaran a la Generalitat i que han d'ésser precisament d'aquells amb els quals ha de desenvolupar la seva obra, i en aquest cas augmenta i agreuja tot el que diuen aquests senyors. Jo no he anat a grans argumentacions, ni molt menys, com es podrà veure en llegir el DIARI DE SESSIONS. En conseqüència, si jo sóc pedant, que no ho sabia, és que el senyor Farreres l'únic que fa per a destruir els meus arguments és no voler llegir la llei.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Per un aclariment, en primer terme, al qual em crec obligat. Quan he dit aquesta paraula que la V. S. acaba de dir ara, em referia no pas a la V. S., sinó a les interrupcions del senyor Vidal i Guardiola quan li he dit que aquesta manera de sentar càtedra podria portar-nos a la pedanteria. Aclarit això, prou; no afegeixo cap paraula més. He de dir a la V. S. que aquest perill que assenyala per a la Hisenda de la Generalitat, en quant a dir que és un dels impostos que han d'ésser traspassats, també quedà obviat ahir; en tot cas seria la V. S. la que no va escoltar al senyor Conseller Delegat, el qual va dir que era una cosa transitòria aquesta autorització, que acaba amb aquest Pressupost, amb les pròrrogues que pot tenir aquest Pressupost, o potser sense cap pròrroga com tots voldríem; que després vindrà una llei municipal, la llei que controlarà les finances locals, i aleshores es concretarà allò que darem als Municipis pels seus ingressos d'una manera definitiva i per un llarg temps, i allò altre que quedarà a reserva de la

Generalitat. Per tant, ja quedà ben sentat que una cosa no prejutjava l'altra. Davant d'aquest aclariment jo lamentava que la V. S. tornés a aquestes argumentacions, no per res més, perquè sempre tinc molt de gust en sentir-lo.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Solament feia referència a aquest impost. És que la V. S. no m'ha volgut entendre.

El Sr. FARRERES I DURAN: Tots els impostos de l'Estat van dintre dels ingressos de les finances de l'Estat, i els Pressupostos municipals també comprenen els ingressos de les finances municipals i, per tant, en parlar-ne ahir, d'una manera clara i general això va quedar ben aclarit. Si les finances d'un país són el tot dels ingressos i de les despeses d'un país, aquest impost per molt que s'hi empenyi la V. S., no quedarà al marge. Per tant, aclarit això, si jo, que sempre tinc un gran gust en escoltar la V. S. li demanava que no tornés ja sobre aquest tema, era per tal de no allargar el debat, i ara acabo jo també en mèrits de la mateixa brevetat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Jo sols he demanat la paraula perquè aquests incidents que han posat una mica de passió en una sessió fins ara absolutament pacífica, podria haver donat com a resultat fer una mica de confusió al voltant d'aquest assumpte. A mi m'interessaria aclarir un punt, encara que sigui una repetició d'allò que vaig dir quan vaig presentar aquesta Proposició de Llei, i és el fer notar que, malgrat el que en aquest cas coincideixi la part de contribució, el 20 per 100 de la quota de contribució i l'augment aquest que es demana, el conjunt està per sota de la xifra a la qual podria arribar segons aquell límit de l'1 per 100 de l'Estatut municipal; perquè si alguna impressió es pot deduir del fet, és el fet de creure que nosaltres anem a augmentar aquests impostos d'una manera exagerada, podríem dir exorbitant, i jo vaig dir, i aquest és el punt que tinc interès que quedi eclarit, que efectivament la Llei municipal que llegia el senyor Rovira i Roure, en l'Estatut municipal hi ha un article en el qual es condiciona el fet de poder arribar a l'1 per 100 en aquest cas, a una sèrie de circumstàncies que no solament són les que ha indicat el senyor Rovira i Roure, que encara n'hi hauria pogut posar més. Però el que deïem nosaltres, i repeteixo avui, és que encara que sumem aquest 25 per 100 que en aquest cas s'autoritza, al 20 per 100 de la quota de contribució, està per sota de l'1 per 100 aquell que permet l'Estatut municipal, i jo deia que, si veritablement un Govern, o diríem un organisme regit per polítics d'esquerra, polítics republicans d'una orientació esquerrana, es queden per sota del que representa allò que permetia un Estatut municipal de la Dictadura, estem en un grau tal de prudència, de limitació, que nosaltres no compremem de cap manera que es pugui creure que sigui aquest un impost de caràcter exorbitant.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicar el vot.

El Sr. ROVIRA I ROURE: En quant a les paraules fetes pel senyor Conseller Delegat, són precisament les que determinen que jo voti en favor del vot particular, i ho determinen perquè si en una llei es diu que és necessari per anar a l'establiment d'un impost, que en desaparegui un altre, el fet que es mantingui aquest altre i se n'hi posi una quarta part d'aquest nou, no representa que nosaltres no haguem arribat al límit; això sempre representa la creació d'aquesta quarta part.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar, per a explicar el vot.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Sense fer referència en aquest moment a unes manifestacions que s'han fet en aquesta Cambra, que podem recollir en altres vots particulars, per a parlar exclusivament de la interpretació, al meu entendre equivocada, que dona el senyor Conseller Delegat al concepte de límit de l'Estatut municipal. I és senzill: L'Estatut municipal d'una banda autoritza a transformar el 20 per 100 de la Contribució Urbana, en un impost que no és sobre el producte com és la Contribució Urbana, sinó sobre el valor en venda, i diu: «aquesta transformació mai podrà arribar a una quota que sigui superior a l'1 per 100 del valor en venda». Això vol dir que en cap cas parteix la Llei de la teoria que el conjunt — perquè si aquest és la cinquena part, no pot passar de l'1 — el conjunt no pot passar del 5.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: No he dit pas això, senyor Vidal. No em cregui tan ignorant. *(El senyor Rovira i Roure fa una interrupció que no se sent.)*

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: A veure si no podem parlar!

El Sr. FARRERES I DURAN: Digueu-ho al senyor Rovira, que interrompeix.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Em permet el senyor Conseller que acabi? El senyor Conseller Delegat ha dit; aquest 0'25 en cap cas pot arribar al límit de l'1 per 100 establert per la Llei. Doncs nosaltres diem: segons la relació que hi hagi entre la renda i el valor en venda, pot perfectament succeir que aquest 0'25 arribi a una xifra superior, perquè segons la relació entre el valor de les finques i llur renda, moltes vegades el valor és molt inferior, i baixa la finca, i aleshores la quarta part pot ésser superior a aquesta càrrega. Això no és més que un detall. No està explicat al nostre vot particular, però quan el senyor Conseller Delegat ha dit que malgrat que es feia la justa posició del 20 per 100 de la Contribució Urbana i del 0'25 per 100 sobre el valor que podia arribar a l'1 per 100, senyor Conseller Delegat, moltes vegades hi ha una relació desfavorable entre el valor i la renda, i jo volia fer-ho constar.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat, per al·lusions.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Jo permeto al senyor Vidal i Guardiola que em corre-

geixi l'estil gramatical; si vol que retiri aquesta paraula de «cap cas», no tinc cap inconvenient en treure-la. Faig l'argument a base de què en conjunt, la manera com ve el 20 per 100 i el 0'25 per 100 de les contribucions, queda per sota, és més tolerable, és menys feixuga, que si no s'hagués posat el 10 per 100 del valor en venda que proposava l'Estatut municipal.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Sense pagar el 20.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Sense pagar el 20. Més ben dit, anem a una solució pràctica, senyor Vidal i Guardiola. Quan canviem el vot particular i en comptes de dir aquestes xifres en poseu d'altres més addients, l'acceptarem.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No pot ésser.

El Sr. PRESIDENT: Es posa a votació el vot particular. Resta rebutjat, amb el vot a favor dels senyors de la Minoria de Lliga Catalana. Hi ha un altre vot particular.

El Sr. SECRETARI: «Els infrascrits Diputats, Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular a l'article 2.ª, lleta g, del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, el següent vot particular:

Que havent demostrat l'experiència universal que l'excés en el tipus d'imposició dels espectacles és antieconòmic, perquè fa impossible llur vida i poc recomanable des del punt de vista financer, per quant els rendiments no pugen en proporció als augments de tarifes.

Es redueixin al 50 per 100 les autoritzacions demanades per l'Ajuntament de Barcelona i es condicioni l'autorització a l'establiment de normes generals prèvies, pels concerts previstos en l'Ordenança número 52, article 7.^b

Parlament de Catalunya, 4 d'abril del 1933. — Vidal i Guardiola, J. M. Tallada i Rovira i Roure.»

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola per defensar el vot particular que s'acaba de llegir.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Abans de referir-me a aquest vot particular, permeti'm la Presidència que, per la velocitat vertiginosa amb què ha disposat l'anterior votació...

El Sr. PRESIDENT: La Presidència, senyor Vidal i Guardiola, ha concedit a aquest vot particular els vots reglamentaris i després d'aquesta procedia la immediata votació. La V. S., que és un expert parlamentari, ho sap bé. Ha defensat amb plena llibertat el vot particular i, per tant, no és just qualificar de velocitat vertiginosa la tramitació de la discussió i la votació d'aquest vot particular, perquè en tot moment s'ha complert el Reglament, ha estat una velocitat reglamentària. Segueixi el senyor Vidal i Guardiola en l'ús de la paraula, per a defensar el vot particular.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Volíem explicar com hem anat a la votació, deixant pendent de resposta una pregunta molt interessant que havíem fet al senyor Conseller Delegat, i aquesta constestació, per la nostra part era obligada, la consideràvem com obligada per cortesia, a part de les

conveniències d'interès públic que tots els aquí presents sentim. I la nostra pregunta al senyor Conseller Delegat la plantejàvem en el sentit de dir que si substituïm l'autorització que demana l'Ajuntament de Barcelona per l'article de l'Estatut municipal, quedava acceptada per la nostra part. Ara bé: la proposta del senyor Conseller Delegat és en el sentit d'imposar un augment que considerem extemporani, perquè proposa un augment superior, la nostra resposta és, en aquest respecte, negativa. No ho acceptem.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Jo he fet argument de dir que nosaltres, en conjunt, en aquesta forma, posàvem uns impostos que queien per sota del que permet un Estatut de la Dictadura; i aleshores, com argumentació, jo deia que potser s'aniria al 20 per 100 i al 0'25 per 100. I com que això representaria en el vostre judici fer un mal a la propietat, sabíem que les VV. SS. no ho voldrien.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perquè no sigui descortesia diem al senyor Conseller Delegat, que en les seves paraules es veu que es prescindeix del concepte de substitució que l'Estatut municipal estableix i que es va a substituir el relatiu per l'absolut. I nosaltres no podem acceptar de cap manera aquesta substitució, perquè entenem que ens hem d'oposar a tot el que representi fer més dures les càrregues de la propietat.

I ara entrem en la defensa del vot particular i proposem dues coses. La primera, és la de què, creient exagerat un recàrrec del 10 per 100 sobre els preus, es rebaixi el 5 per 100, i d'altra banda s'estableixin normes de caràcter general pel cas que la quota no es pugui cobrir individualment. Les raons en què nosaltres fonamentem aquest vot particular són de caràcter objectiu. Creiem que no han estat encara formulades durant la discussió, perquè no hem entrat mai en el problema dels impostos d'espectacles i no se'ns podrà acusar de què repetim arguments, perquè és la primera vegada que els formulem; i els formulem amb tota aquella senzillesa i aquella cortesia amb què nosaltres els hem formulat sempre, encara que aquesta senzillesa i aquesta cortesia no sigui incompatible amb l'estudi que cada un de nosaltres haguem pogut fer d'aquest, com dels altres problemes. Perquè jo em permetria recordar al senyor Farreres i Duran que si alguna vegada tenim aquí a la Cambra ocasió de discutir, per exemple, qüestions que es refereixin a medicina o assistència social, és molt natural que els companys que siguin metges, fins sense voler-ho, facin ús de la paraula per a discutir i exposar aquí les consideracions adients al tema i tots nosaltres els escoltem amb joia en l'exposició dels coneixements especials de la seva professió. I ara, en discutir aquests afers nosaltres ens trobem amb què alguns dels que formen part de la Minoria de Lliga Catalana, no som metges, però tenim també una carrera, tenim també uns estudis que ens han portat a conèixer assumptes d'altres disciplines, d'altres especialitats; i no sabem perquè se'ns ha de titllar de pedanteria en

l'ocasió en què un digui públicament el que sap, amb el mateix dret, senyor Farreres i Duran, que el dia de demà, els metges que ens honoren formant part d'aquesta Cambra intervindran en els temes de medicina exposant els coneixements de la seva carrera. I en quant a si se'ns contesta o no, jo no haig de dir més que ens estem apropant al final d'aquesta discussió i que per a la tranquil·litat i per a la defensa dels interessos públics, podem dir al senyor Farreres i Duran que quan volguem explicar a un ciutadà de Barcelona o de tot Catalunya que sofreixi les conseqüències d'alguns acords, quan volguem explicar a aquests ciutadans com s'han defensat els seus interessos, crec que no haurem de fer més que acudir als mitjans i llegir els discursos que el senyor Farreres i Duran ha pronunciat a aquesta Cambra.

El Sr. FARRERES I DURAN : Ho agrairé molt.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Doncs, n'hi haurà prou. I ara anem a parlar de l'arbitri d'espectacles. Nosaltres no combatim, senyors Diputats, aquest recàrrec del 10 per 100 per a defensar articles de luxe, per a defensar serveis de luxe o consum de luxe. No ; nosaltres combatim el recàrrec d'espectacles perquè es sobreposa a uns que ja existeixen, que l'Estat ha pres als Ajuntaments, que els Ajuntaments no han sabut recuperar. I així, s'arribarà en molts casos al que es pot dir el punt de saturació, i com a conseqüència es registrarà el fet que la recaptació en lloc d'augmentar, segurament baixarà amb totes les conseqüències que això reportarà. Nosaltres, en aquest respecte, tenim el criteri que els espectacles compleixen una missió social i en aquest sentit considerem que el cinema no és una indústria de luxe, sinó que és un instrument de cultura i de coneixements. Hi ha al costat dels cinemes altres indústries subjectes als recàrrecs, tals com els cafès concerts i, per consegüent, desitjaria advertir la diferència de matització que nosaltres fem entre uns i altres. És clar que el fer aquesta matització és difícil per nosaltres, perquè és la Majoria la que hauria de fer-la, explicant-nos per què després d'imposar un arbitri sobre les «Maisons Meublées» l'han retirat.

El Sr. FARRERES I DURAN : Com dieu ?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Perquè després d'imposar un arbitri sobre les «Maisons Meublées» s'han retirat.

El Sr. FARRERES I DURAN : Em permet la V. S. ? Voleu que us recordi la conversa que vàrem tenir amb la V. S., i un dels motius que vós exposàreu per a retirar-lo ?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Les paraules que vaig pronunciar i que tan amablement em recorda ara el senyor Farreres podria repetir-les, si les recordés, al peu de la lletra, per tal de recolzar la meua proposta de què quan a l'Ajuntament se li digui que se l'autoritza per a aquests impostos, s'estableixin normes de caràcter general per a fixar el que segurament estarà a l'espirit de l'Ajuntament, però que no pot quedar a l'arbitri d'un empleat ni d'un grup d'empleats venent favors, sinó seguint normes de caràcter general. Això ho deia a la Comissió referint-me a les «Maisons Meublées» que han merescut la benevo-

lència de la Comissió. (*Perllongats rumors de protesta en la Majoria.*)

El Sr. CONSELLER DELEGAT : No s'hi val a dir això ni a fer aquestes insinuacions.

El Sr. FARRERES I DURAN : Ja li diré a V. S. l'argument que va fer l'altre dia, i si vol entrar en el fons de la qüestió hi entrarem, i fins allà on es vulgui.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Jo creia que per respecte a la Cambra s'havia de guardar una continència. (*Rumors en la Majoria.*)

El Sr. FARRERES I DURAN : Aclareixi, que el que ha dit la V. S. no afecta per a res al Parlament ni a l'Esquerra Republicana.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Si s'entén que en les meves paraules hi ha hagut alguna insinuació, queda retirada la insinuació, però no l'afirmació, ja que sostinc l'afirmació del que es digué en discutir-se la qüestió de l'inquilinat sobre magatzems i *maisons meublées*.

El Sr. CONSELLER DELEGAT : I sobre cases de despeses.

El Sr. FARRERES I DURAN : Així, que carregui amb la responsabilitat qui la tingui.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Jo vull mantenir-me en la defensa del vot particular i dic que les raons amb què recolzem la petició de què es rebaixin els tipus són que l'Estat gravà els espectacles amb arbitris enormes que, en realitat, no es cobren, perquè l'Estat, després d'establir aquests arbitris, creà una sèrie de combinacions per a rebaixar-los i de la mateixa manera si estudiem les Ordenances aprovades per l'Ajuntament veiem que per una banda s'estableix un 10 per 100, que és una arbitrarietat, i a la vegada s'estableixen una sèrie de combinacions per a no cobrar-lo. Nosaltres entenem que seria millor una quota més petita però fer-la efectiva amb caràcter general, i que no es prestaria a insinuacions, que jo no he fet, però que poden estar en l'ambient general, on segurament les VV. SS. les han recollides.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN : Permetrà el senyor Vidal i Guardiola que amb tot i el meu desig de cenyir-me a aquesta discussió caldrà que li faci algunes observacions, encara que només sigui per a contestar a la seva nota que he llegit a través d'un diari, ja que el DIARI DE SESSIONS no ha arribat a les meves mans en hora hàbil, i que fa referència a unes afirmacions de V. S. La nota que he redactat, i que espero que la Presidència disposarà que es publiqui al DIARI DE SESSIONS, diu :

«Contestant la nota presentada ahir pel senyor Vidal i Guardiola, el text de la qual he hagut de llegir en un diari d'aquest matí, he de dir que el fet que hi haguessin reclamacions abans de la promulgació del Decret, no vol dir res, perquè l'esmentat Decret (es suposa que deu ésser aquell aprovant condicionalment el Pressupost), deixava salvada la possibilitat d'atendre aquelles.

El Pressupost ha de començar a regir el 1.er d'abril, puix que la pròrroga de l'anterior acabava en 31 de març i hauria precisat un altre acord de pròrroga que l'Ajuntament no prengué.

Es absurd parlar d'infraccions de lleis pel Pressupost, quan precisament es demana l'autorització per mitjà d'una llei, que sempre pot deixar sense efecte una altra d'anterior.

El Parlament de Catalunya no aprova el Pressupost: es limita a concedir autoritzacions, i, com que no l'aprova, no és el cridat a analitzar si hi ha o no hi ha augment en determinades partides. Això ho haurà fet el Conseller d'Hisenda quan va aprovar el Pressupost, però no hi ha d'entrar el Parlament, la discussió del qual ve limitada a les autoritzacions.

La suposada inflació del 20 per 100 d'Urbana i 32 per 100 d'Industrial, no és exacta, per quant cada any es nota un augment en aquests tributs, i és molt possible que en l'Urbana aquest any sigui gran a conseqüència de revisions que la Generalitat de Catalunya pugui fer quan passi a ésser la mestressa de la Contribució territorial que l'Estatut li cedeix.

Cementiris: No hi ha inflació, sinó augment de tarifes, i aquest augment produirà la suma que s'ha previst, puix que s'ha calculat per nou mesos i no per dotze.

Proveïments: No s'atreveix el contradictor a preveure un gran augment, però el que dona, tenint en compte l'ascens que cada any es nota sobre el particular, tampoc és exacte.

Escoles: Fins ara la matrícula especial pels nois de cases acomodades s'havia deixat pràcticament de cobrar. Una condició imposada pel moment actual del Pressupost de despeses, és la de què les matrícules es cobrin. El precepte de gratuïtat ha regit sempre, però malgrat això les matrícules per a la classe d'ensenyaments previstos han estat consignades en els Pressupostos, sense reclamacions, com tampoc per aquest any.

Quioscos: Estudiada la recaptació de l'any anterior, es va creure possible fixar la de què es tracta, sense que sigui preveïble que hi hagi dèficit per aquest concepte.

El total d'inflació prevista és, per tant, fictici. Pel contrari, cal creure que s'arribarà al nivellament a no ésser que el Parlament no donés les autoritzacions.

Quant a la nota de les entrades d'Exposició, el fet que l'Ajuntament se'n cuidi, permetrà un augment molt superior al dels altres anys.»

I ara, referint-me al vot particular de VV. SS. podré ésser molt breu per a contestar-li. En primer lloc, he de dir que les al·lusions fetes per la V. S. als coneixements seus, que són el primer en admirar, no eren necessàries, perquè havia quedat aclarit abans amb la meua interrupció, que m'havia deixat fer amablement el senyor Rovira, i havia dit que, senzillament, les cites d'una sèrie d'homes eminents en les matèries que es discuteixen ens podien portar a una posició de pedanteria, i això no havia de molestar per a res a la V. S., ja que he pluralitzat i podíem quedar-hi compresos nosaltres també.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Així ho som tots.

El Sr. FARRERES I DURAN: Com vulgui. Jo ja ho he aclarit.

El Sr. PRESIDENT: Es una institució humana.

El Sr. FARRERES I DURAN: En el fons d'aquest vot particular, sols he de fer observar quelcom essencial, que a la V. S. li farà cert efecte, com a mi també m'el va fer. Es que el primer que va demanar aquestes autoritzacions fou el senyor

Maynès, President de la Comissió de Finances llavors, la qual cosa vol dir que en uns moments en què l'Ajuntament passava per circumstàncies semblants a les d'ara, els homes de la Lliga Regionalista demanaven aquests impostos i sense limitacions, mentre que nosaltres diem que siguin a partir de les localitats majors d'1 pesseta, amb el que deixem salvades les classes més humils, i dic humils encara que dir humils fa riure tantes vegades a les VV. SS.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: I les de pesseta? Les considereu de luxe?

El Sr. FARRERES I DURAN: No hi entren les de pesseta. Les VV. SS. poden anar perfectament a localitats inferiors a les de pesseta, ja que la guixeta és oberta per a tots. Per tant, en argumentar sobre això, he de dir que el millor que jo puc contestar a la V. S. és remetre'l, en gràcia a la brevetat i perquè els meus companys insisteixen en què si les VV. SS. no són tan cenyits en les seves intervencions, la Comissió ho sigui, em remeto a les mateixes paraules que va pronunciar el senyor Maynès defensant aquestes autoritzacions quan eren sol·licitades d'un Govern que no les va donar, però que això en definitiva ha valgut que nosaltres les donem a un Ajuntament que ens mereix tota la nostra confiança.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola, per a rectificar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Vull cenyir-me més encara que el senyor Farreres.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència està encisada de què els senyors Diputats es limitin a allò que en si ha d'ésser el debat estricte.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El senyor Farreres no m'ha demostrat que fossin falses les raons adduïdes per nosaltres. Ha dit que un Ajuntament presidit, o la Comissió de Finances de l'Ajuntament, presidida pel nostre estimat amic i correligionari senyor Maynès, proposava uns arbitris iguals, o semblants o pitjors. Jo, cenyint-me li contesto solament al senyor Farreres: Si tan li agradaven els principis d'aquests senyors, ¿per què els amics de la V. S. no els han seguit també en el que fa referència al Pressupost de despeses, en el qual cas no s'hauria necessitat votar 22 milions de càrregues noves?

El Sr. FARRERES I DURAN: Els hem mllorat.

El Sr. PRESIDENT: Sostenen les VV. SS. el vot particular? Amb els vots a favor dels senyors de la Lliga Catalana, queda rebutjat el vot particular. Hi ha un altre vot particular.

El Sr. SECRETARI: «Els infrascrits Diputats, Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular a l'article 2.ª, lletra j del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, el següent vot particular:

Que tenint en compte les condicions especials en què fou establert el recàrrec sobre les contribucions urbana i industrial, segons autorització del Decret de 3 de febrer del 1931, condicionada pel de 24 de març del propi any,

Es manifesti a l'Ajuntament de Barcelona que el Parlament no pot entrar en la concessió d'augment sobre dits recàrrecs fins i tant quedi demostrat el compliment de les condicions establertes en les disposicions esmentades.

Parlament de Catalunya, 4 d'abril del 1933. — Vidal i Guardiola, J. M. Tallada i Rovira i Roure.»

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Hi ha un altre vot particular abans del que es llegeix, el de l'impost sobre lloguers.

El Sr. PRESIDENT: Aquest és l'ordre, senyors Diputats. Potser que hi hagi confusió, però l'ordre és el que la Presidència té a la taula. Així, doncs, ja està llegit el vot particular sobre la lletra j. Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: Jo en entrar a defensar el vot particular que anem a discutir he de manifestar al company de Comissió, senyor Farreres, que no em serà possible ni en aquesta intervenció ni en cap de les altres que jo tingui en aquest Parlament, atendre la seva reconvençió que la concretava amb la paraula «pedanteria» i que, per tant, sempre que ho cregui necessari esmentaré autors, tractaré teories i citaré Reals decrets i Lleis i Decrets de la República, perquè crec que així contribueixo amb el meu modest esforç a aixecar el nivell intel·lectual d'aquest Parlament, que és el que tots nosaltres hem de desitjar.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Moltes gràcies.

El Sr. FARRERES I DURAN: Ara potser heu fet l'afirmació d'això que negueu.

El Sr. TALLADA: El vot particular que s'acaba de llegir fa referència a l'autorització de la lletra j per a elevar els recàrrecs sobre les contribucions urbana i industrial del 6 al 8 per 100, segons autoritza el Decret de 3 de febrer del 1931, continuat pel de 24 de març del mateix any. Aquesta autorització, com es diu ja, va ésser establerta pel Decret de 3 de febrer del 1931, en el qual s'autoritzava a l'Ajuntament de Barcelona per a elevar fins a un 8 per 100 el recàrrec aquest sobre les contribucions urbana i industrial. Però aleshores, en aquest Decret es suposava que el rendiment que havien de tenir els arbitris que s'autoritzaven a l'Ajuntament de Barcelona era d'uns 14.600.000 pessetes. Va venir després el Decret de la de març del mateix any i va reduir aquest rendiment dels arbitris a 8 milions i mig de pessetes, i aleshores l'Ajuntament, d'acord amb les Corporacions econòmiques, a les quals s'havia cridat a una reunió, va acordar reduir aquell 8 per 100 a un 6 per 100, i encara en aquest conveni s'especificava la duració que havien de tenir aquests arbitris i el destí específic a què s'havien de dedicar, principalment a extingir els deutes de l'Exposició, obrint un compte especial per aquests deutes i pels ingressos corresponents a aquests arbitris. Ara, en virtut de l'autorització del Parlament i sense que l'Ajuntament hagi tingut l'atenció moral que creiem nosaltres que havia de tenir, amb les Corporacions econòmiques, per aquest arbitri que s'anava a modificar després d'haver existit un conveni amb elles, almenys donant-les-hi compte o haver gestionat amb elles la manera de trobar una fórmula que, tot i mantenint-se el principi, fos menys onerosa a la indústria de Barcelona; ara es modifica per complet aquest conveni i es torna a elevar a aquest el tipus d'aquest arbitri.

Cal tenir en compte, per veure la gravetat que pot tenir aquesta elevació, que precisament la contribució industrial és una de les contribucions més imperfectes que existeix: és una contribució que es basa prin-

cipalment en indicis, en les seves diverses tarifes; que es basa, per exemple, en un cens de població, establint desigualtats entre poblacions que tot i tenint el mateix nombre d'habitants tenen un grau de riquesa molt diferent, i, per tant, la productivitat de la indústria és també diferent en ella; establint com a fonament, per exemple, la capacitat de producció de determinats aparells que s'utilitzen en aquesta indústria; és a dir, una sèrie d'indicis en els quals es fonamenten les diverses tarifes d'aquesta contribució, indicis completament imperfectes.

(Ocupa la presidència el senyor Companys.)

En virtut de l'establiment de la contribució d'utilitats, s'han separat de la contribució industrial precisament les formes més capitalistes de tributació per industrial, i ha quedat dintre de la tributació per industrial exclusivament formes de menys rendiment, formes molt més petites, formes, podríem dir, d'indústria molt més petites i atomitzades que no pas les que existien abans de què es reglamentés la contribució per utilitats. I tot això fa que tinguin molta més importància els recàrrecs que s'estableixin sobre aquesta classe de tributació. Per altra banda, com és tan còmode, movent solament una tarifa, variar la suposada recaptació per aquesta indústria, perquè a vegades es troben sorpreses en variar els tipus de la contribució, ha estat precisament aquesta contribució la que més ha sofert per l'acció de Ministres d'Hisenda que han trobat molt còmode variar els tipus de contribució per a obtenir un major rendiment per a cobrir les despeses del seu Pressupost. I així ens trobem que prescindint de les càrregues que l'Estat posa a les xifres de la contribució industrial, l'Ajuntament de Barcelona cobra un dia un recàrrec d'un 32 per 100, en virtut de la Llei de substitució de l'impost de consums, el recàrrec de la dècima, un 6 per 100 que cobrava fins ara, i ara un 2 per 100 suplementari. De manera que tot això eleva la contribució industrial a totes les indústries establertes aquí dintre de Barcelona a un tipus que vertaderament les posen en diferència de competència amb les indústries establertes arreu de Catalunya, i, el que és més greu, amb les indústries establertes en la resta d'Espanya. En els Pressupostos de l'Estat de l'any passat, 1932, el Ministre d'Hisenda d'aleshores, seguint el costum dels seus antecessors, va elevar també l'escala i establí un nou recàrrec d'un 20 per 100 en la contribució industrial; però fent-se càrrec de la gravetat que tenia aquest augment de tributació, el qual solament era explicable per les circumstàncies especials en què es trobava i es troba la Hisenda espanyola; i en establir-se aquest nou recàrrec del 20 per 100 es va determinar ja que no podria carregar-se, que no podria venir afectat aquest augment per cap taxa de recaptació, que no podia sofrir cap altra classe de gravamen i inclús que no s'hauria de tenir en compte per establir la classificació per les cèdules personals en la tarifa que es paga d'acord amb la contribució industrial. Tot això volia dir ja que el Ministre es donava compte de les circumstàncies que travessava la indústria espanyola, i que, veient-se obligat a augmentar en un recàrrec la tributació que aleshores regia, volia rodejar-lo d'aquesta classe de garanties que impedissin que aquests recàrrecs s'anessin agravant.

Grec que tot això demostra que l'autorització que es vol donar per elevar un 2 per 100 més el recàrrec sobre industrial, ve a agreujar molt la situació de la

nostra indústria, principalment la de Barcelona, i justifica a bastament el nostre vot particular de què no es concedeixi aquesta autorització pel menys fins que s'hagi demostrat que es compleixen les condicions del conveni que es va fer amb les corporacions econòmiques en establir-se els arbitris per pagar el deute de l'Exposició.

El Sr. FARRERES I DURAN: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN: En principi, realment abundo en el criteri del senyor Tallada, quan parla de què en el transcurs del govern de les Hisendes del nostre país, particularment de la Hisenda de l'Estat, ha estat moltes vegades un recurs molt còmode del Ministre per a suplir una manca d'ingressos, en un moment de desnivell de Pressupostos, anar a un recàrrec de les contribucions, assenyalant aquest error que s'ha sofert tantes vegades; però he de dir també que no pretendrè pas la V. S. que avui nosaltres, ara sobre la marxa, podem prescindir d'aplicar no el mateix sistema, sinó d'aprofitar-lo dintre d'un marge — ja intentaré demostrar-ho —, dintre d'un marge de coses ja estudiades i convingudes gairebé preveient aquestes autoritzacions, fins i tant que arribi el moment, que nosaltres esperem que sigui ben ràpid, en el qual poguem establir un sistema tributari ben just i equitatiu. Som uns enamorats de modificar el règim tributari actual, que considerem caduc i ineficax. A part d'això, les altres raons que exposava la V. S. estan molt ben exposades; les ha dit la V. S. molt bé, però estarien més ajustades si realment anèssim ara purament a aplicar aquella mateixa autorització de què la V. S. ha parlat del Decret de febrer de l'any 1931. Dintre d'allà, naturalment, l'elasticitat del 6 al 8 que ja venia condicionada a la necessitat de rendir aleshores uns comptes. Certament, aquesta elasticitat no la podem donar nosaltres, perquè aquesta condició ens obligaria a nosaltres a demanar aquests comptes per un altre costat, però, segurament, també es veuria obligat en aquell cas l'Estat a obrar pel seu compte d'aquesta manera. Però jo prescindeixo amb tot de l'argumentació de la V. S., perquè estem ara en un cas nou. No és la Llei municipal; no anem a fer tampoc encara una Llei de Finances nova; però aquesta autorització ja implica — per això ve al Parlament una llei que regula temporalment aquesta qüestió — aquesta elasticitat. En aquest moment nosaltres, quan l'Ajuntament de Barcelona necessitava arbitrar uns recursos, enemics del sistema còmode, realment còmode, que havien seguit els Ministres de Finances dels Governos de la monarquia i d'ara, de carregar impostos, de carregar les contribucions amb un tant per cent perquè moltes vegades no hi havia més camí, almenys amb la premura del temps que hi havia; però si en aquell temps aquest 8 per 100 ja havia estat esguardat com una possibilitat, vol dir que ens estem movent dintre un marge que si llavors podia arribar a ésser una realitat, avui pot ésser també una realitat. Les liquidacions dintre aquella llei avui serien per a aplicar a l'amortització de les despeses de

l'Exposició. En canvi, nosaltres ara deixem i liquidem aquella llei, anem a establir un principi nou de liquidacions encara que temporals. És per aquesta raó que nosaltres no podem admetre el vot particular. Abundem en les teories de la V. S. d'ordre econòmic general, però no podem de cap manera forçar l'acceptació d'aquest vot que implicaria un desnivell d'aquestes finances que tractem que puguin ésser nivellades. I per a acabar, m'he esforçat a contestar en el mateix to emprat per la V. S., he d'acabar amb el començament del discurs de la V. S. I retreia una paraula que ha ressonat en els llavis de molts oradors per a citar Decrets, disposicions i autors. No és el to el que fa la cançó. Quan es diuen coses amb un to en un lloc que hi ha molts que valen molt més i altres que valen menys, tenen una representació d'identica valoració, podria representar una pedanteria, però mentre no vulguin donar-nos una lliçó no ens sentirem molestats a que cada u exposi els seus coneixements com més sàpiga.

El Sr. TALLADA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: Molt breus paraules, per a acabar la discussió d'aquest vot particular. De moment he d'agrair al senyor Farreres i Duran, al nostre company de Comissió, el que s'hagi mostrat d'acord amb tot el fons de la meva argumentació i que hagi dit que l'únic que justificava el manteniment d'aquesta autorització i aquest arbitri era la necessitat, la verdadera necessitat de dotar de mitjans a l'Ajuntament per a poder sortir de la situació en què es troba en el moment actual.

El Sr. FARRERES I DURAN: Em permet? Dintre d'un marc que havia estat proposat ja per un altre Ajuntament.

El Sr. TALLADA: Una sola observació vull fer. Jo no he negat pas al Parlament català el dret d'establir aquest arbitri, només he fet l'observació que fer un recàrrec sobre l'industrial que ja és una contribució que diríem la «cendrosa» de totes les contribucions, amb la qual tothom s'atreveix, era venir a agreujar la situació d'indústries generalment modestes, perquè les més grosses ja tributen per utilitats, en uns moments que precisament travessen una fonda crisi. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Queda rebutjat el vot particular amb el vot a favor de la Minoria de Lliga Catalana. Un altre vot particular.

Un Sr. SECRETARI (Llegeix.): «Els infrascrits Diputats, Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular a l'article 2.ª lletra b del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona, el següent vot particular:

Que per a evitar una lamentable coincidència entre la forta crisi econòmica i un augment de tributació directa que contribuirà a accentuar la crisi de l'habitatge i de la propietat urbana,

Es deneguin els arguments de tarifes màximes de l'impost de lloguers, sollicitats per l'Ajuntament de Barcelona.

Parlament de Catalunya, 4 d'abril del 1933. — Vidal i Guardiola, J. M. Tallada i Rovira i Roure.»

El Sr. ROVIRA I ROURE : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Breus paraules per a no allargar excessivament la discussió d'aquest article. La naturalesa de l'impost sobre els lloguers no cal definir-la, perquè ja ho ha estat per una sèrie de tractadistes, amb perdó del senyor Farreres i Duran. Es tracta d'un impost que carrega exclusivament a les classes mitja i baixa. Això no ho dic jo.

El Sr. CAMORERA : No hi ha classes baixes.

El Sr. ROVIRA I ROURE : En el sentit vulgar de la paraula. De les classes humils.

El Sr. COMORERA : Tampoc hi ha classes humils.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Les classes de posició modesta, si els hi sembla bé als senyors de la Minoria d'Unió Socialista. És indubtable que les classes mitges i les classes humils són precisament aquelles que amb l'impost sobre lloguers veuen agreujada la seva situació. Això no ho dic jo, sinó que això ho van sostenir en el Parlament espanyol en els darrers dies del mes de maig del 1911 i primers del mes de juny homes tant d'esquerra com els senyors Azcàrate i Giner de los Rios. I si això passa sempre en l'impost sobre lloguers és indubtable que quan ens trobem en uns moments de crisi econòmica tan greus com els actuals en què moltes famílies no tenen mitjans tan sols per a pagar aquest lloguer, l'anar a recarregar l'impost sobre lloguers que en definitiva no representa més que un augment de lloguer, és indubtable que tot això porta com a conseqüència el fer que nosaltres anem a agreujar en una forma tremenda, en una forma exagerada, la situació d'aquestes classes mitja i menesterosa. Conseqüència de tot això és que si els impostos de què abans hem parlat sobre la contribució urbana vénen a difundir-se també contra els llogaters, el resultat ha d'ésser que inevitablement el petit rendista, aquell senyor que, o ja perquè ha arribat a la vellesa i no pot treballar o per qualsevol altra circumstància, perquè és un jubilat, per qualsevol d'aquestes circumstàncies es troba que ha de concretar-se a unes determinades i migrades rendes, haurà necessàriament de fugir de Barcelona perquè amb les noves càrregues que se li vénen a imposar no podrà restar en aquesta ciutat. Per altra part, hi ha una altra sèrie de persones que pertanyen a aquestes classes alludides que no podran marxar de Barcelona, com són els empleats i els treballadors ; però aquestes classes es trobaran que en venir aquest augment de lloguer la conseqüència serà que hauran de disminuir altres de les seves necessitats que indubtablement són imperioses. La conseqüència d'aquesta emigració de la gent de Barcelona no cal explicarla, és clara i terminant. Tindrà com a conseqüència que disminuirà el nombre de llogaters, que augmentarà el nombre de pisos per a llogar i si són com ja s'ha dit uns divuit mil els pisos que hi ha a Barcelona, immediatament trobarem que aquesta xifra augmentarà en una forma fantàstica, i, per consegüent, ens trobarem que l'impost disminuirà, amb la qual cosa l'Ajuntament l'únic

que haurà assolit és agreujar la situació dels llogaters de Barcelona i en canvi no podrà augmentar els seus ingressos, però a l'ensem portarà també com a conseqüència un major augment de la crisi econòmica lògicament, ineludiblement, i enderrocament absolut de Barcelona.

Això per un costat, i per l'altre costat, inclús en la forma en què ve redactada l'autorització a l'Ajuntament de Barcelona, pot representar la impossibilitat en molts casos d'aplicar aquest augment que pretén l'Ajuntament de Barcelona. Jo no ho dic, perquè si jo donés una interpretació potser seria una altra, però el senyor Farreres em diria que sóc un pedant, i per això vull prescindir de donar una interpretació i dir la que donen els autors, i així no seré pedant, sinó que en tot cas en seran els autors que interpreto. L'article 458, en relació a l'11 de la Llei d'11 de juny del 1911, diu que conforme a aquest mateix article, en la totalitat d'una casa no pot excedir aquest tipus d'una dotzava part de la renda total. Si aquesta és la interpretació d'aquests preceptes és indubtable que en anar a assenyalat un augment aquest del 30 per 100 que representa res menys que el doble del que autoritzava la Llei de l'11 i una sisena part del que com a màxim i en determinades condicions autoritza la Llei municipal, inclús ens podem trobar en el cas de què aquesta autorització que no pugui ésser aplicada. Per totes aquestes consideracions jo demano que s'admeti el vot particular.

El Sr. FARRERES I DURAN : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Farreres i Duran.

El Sr. FARRERES I DURAN : És una bona teoria la de la V. S. de defensar que es graven els impostos de lloguer de les classes més menesteroses, però realment la V. S. no ho ha demostrat com en canvi pretenc jo demostrar tot el revés, però amb números, no amb paraules, no amb autors. Aquest impost diu : Per a augmentar el tipus de l'impost de lloguer fins el 30 per 100. Potser per defecte de redacció li ha suggerit a la V. S. sense estudiar-ho a fons — així concretament, qualifiqueu-ho com volgheu — que es gravava fins el 30 per 100 a tothom.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Jo no he dit això.

El Sr. FARRERES I DURAN : Hi ha una escala, i es comença diferent de com es començava abans.

El Sr. ROVIRA I ROURE : També abans hi havia una escala.

El Sr. FARRERES I DURAN : Precisament aquesta escala, abans començava amb lloguers molt mòdics i afectava gairebé a tothom, i ara aquesta escala ve augmentada, però ve també com explicava l'altre dia referent a un altre impost al senyor Tallada, fent una gradació normal, rebaixant els impostos dels lloguers més econòmics a les classes més necessitades i anant pujant aquest impost.

El Sr. ROVIRA I ROURE : A quant comença l'escala, senyor Farreres?

El Sr. FARRERES I DURAN : L'escala comença als 26 duros al mes, però s'ha disminuït

en el seu import i en canvi s'han gravat les altres. Això és el que la V. S. no diu, i això és l'efecte que la V. S. buscava. No afecta aquest impost en absolut a la classe que li fou rebaixada per l'actual Ajuntament. En canvi, comença aquest augment que ara es vol fer, repartint el 30 per 100, comencen en els lloguers de 200 pessetes per amunt. I la V. S. no m'en retreurà cap de classe necessitada que pagui aquest lloguer. Tan de bo totes les classes necessitades de Barcelona poguessin pagar aquest lloguer.

Un Sr. DIPUTAT de la Minoria socialista: No en poden pagar cap.

El Sr. FARRERES I DURAN: A major abundament, doncs.

Per tant la gradació ve establerta d'aquesta manera: a partir de l'escala de 2,401 pessetes anuals a 2,700, el 13 per 100; d'aquest 13 es passa al 14, després a les altres tarifes completament rebaixades com les les rebaixà l'actual Ajuntament i després a 2,700 pessetes que va pujant pel 16, 17, 18, 19 per 100 fins al 30 per 100 que afecta als que passen de 12,000 pessetes. Cap classe necessitada de Barcelona, cap classe mitjana, paga 12,000 pessetes de lloguer.

Està clar que podria afegir argumentacions contestant a l'autor que ha esmentat, però crec que són més eloqüents aquests números, demostrant plenament que l'escala d'aquest impostos sobre lloguers comença al tipus de 200 pessetes mensuals si en canvi en els tipus inferiors no vindran gravats sinó al contrari, hem de recordar que l'actual Ajuntament de Barcelona, fou el que canvià aquestes tarifes fent que aquestes classes més menesteroses no haguessin de pagar impost de lloguer.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Dues paraules; en primer lloc per a indicar que la naturalesa de l'impost no me la he inventada jo. Si ho digués jo, no tindria cap valor. Ho han dit un conjunt de tractadistes. Tot el que sigui impost sobre lloguers és un impost que no grava en absolut a les classes que tenen grans mitjans de fortuna, grava exclusivament a les classes mitja i menesterosa. El fet de què s'hagi variat l'escala, no vol dir que aquesta escala no subsisteixi. I, és més, en els quaranta duros a què es referia el senyor Farreres i Duran hi ha un conjunt de persones de la classe mitja, com són metges, advocats, etc., que per la seva professió necessiten ocupar pisos d'aquest lloguer, però que malgrat això no tenen mitjans suficients, com vol venir a suposar el senyor Farreres, per a poder anar a un pis de millor lloguer, és a dir, que aquests senyors es troben forçosament que han d'anar a aquests pisos i han de sofrir aquest augment de lloguer.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'aprova el vot particular?

Rest a rebutjat amb els vots a favor de la Minoria de Lliga Catalana.

Hi ha una esmena.

Un Sr. SECRETARI (*llegeix*): «Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de sotmetre a l'aprovació de la Cambra la següent esmena al dictamen de la

Comissió d'Hisenda sobre autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona:

A l'article 2.ª, apartat l del primitiu dictamen, que queda suprimit en el dictamen actual, sigui mantingut, autoritzant-se per tant a l'Ajuntament de Barcelona per augmentar fins a 0'15 per litre de cervesa l'impost sobre la mateixa.

Palau del Parlament, 6 d'abril del 1933. — J. Lluch i Vallescà, J. Balart, J. Mora, A. Xirau i F. Viadiu.»

El Sr. PRESIDENT: La Comissió té la paraula.

El Sr. FARRERES I DURAN: La Comissió accepta l'esmena. Ja vaig argumentar l'altre dia els motius pels quals ens sentíem inclinats a admetre aquesta esmena i aleshores encara, naturalment, no havíem estudiat si calia acceptar-la, però donat el cas de què aquella argumentació crec que ha de valer avui, tota vegada que ningú oposa res en contra d'aquella, la Comissió l'accepta.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'esmena? Resta aprovada. S'aprova l'article 2.ª? Resta aprovat. Article 3.ª. Hi ha un vot particular.

Un Sr. SECRETARI: «Els infrascrits Diputats, Vocals de la Comissió de Finances, tenen l'honor de formular a l'article 3.ª del Projecte de Llei d'autoritzacions a l'Ajuntament de Barcelona el següent vot particular:

Les autoritzacions a què es refereixen els dos articles anteriors, s'entenen concedides exclusivament pel Pressupost del 1933.

Si el 30 de setembre del 1933 el Parlament de Catalunya no ha aprovat una llei que, ja sia amb caràcter general, ja sia d'una manera especial per a Barcelona, resolgui el problema de l'equilibri del Pressupost, el Govern presentarà al Parlament una proposta relativa als mitjans per sanejar les finances municipals de Barcelona.

Parlament de Catalunya, 6 d'abril del 1933. — Vidal i Guardiola, J. M. Tallada i Rovira i Roure.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyors Diputats: Estem en el darrer dels vots particulars que es refereixen a aquest Projecte de Llei, i jo pregaria a la Comissió i també al senyor Conseller Delegat, al senyor Conseller de Finances, al meu amic senyor Pi i Sunyer, que potser en una breu discussió d'aquest vot particular pogués aclarir un punt que ha estat ja objecte de detingut debat al parlar de la totalitat.

Abans de tot, una observació. Nosaltres formulem un vot particular que representa una addició, però el primer paràgraf volem que sigui igual a com l'ha redactat la Comissió. Per un error de còpia el nostre vot particular no diu «i les possibles prorroques», i jo prego que s'estengui, pels efectes de la discussió només, que el nostre vot particular també diu això. I la diferència entre el que nosaltres demanem i el vot de la Comissió és la de considerar que — en això crec que estem tots d'acord i podem discrepar únicament respecte el procediment, però no en el fons — el problema del sanejament

de les finances a l'Ajuntament de Barcelona és un problema de les finances de Catalunya, és un dels més greus problemes que ha de resoldre el Parlament català. Per consegüent, si com diem nosaltres, en 30 de setembre, o sigui amb l'anticipació necessària, perquè l'Ajuntament pugui saber a què atendre's per a preparar el Pressupost del 1934, si el Parlament no ha aprovat una llei que ja sigui amb caràcter general, ja sigui d'una manera especial per a Barcelona, resolgui el problema, nosaltres preguem que el Parlament avui reconeixent la importància d'aquesta qüestió acordi que en tot cas el Govern hagi de presentar una proposta relativa als mitjans, per a sanejar les finances municipals de Barcelona. La raó és aquesta: Les finances de Barcelona són una part importantíssima de les finances de Catalunya. Mentre Barcelona tingui unes finances espallades, Catalunya lluitarà amb grandíssimes dificultats per a establir sobre fonaments estables les finances de tot el país.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Ja vaig indicar els dies anteriors, en el transcurs de diverses incidències del debat, que jo pensava en el moment darrer d'aquesta discussió tractar d'aquest tema. Procuraré fer-ho amb una relativa brevetat pel cansanci que té la Cambra per la discussió ja llarga d'aquesta matèria, però procurant de totes maneres que aquesta brevetat pugui ésser compatible amb una màxima claredat en les manifestacions que jo hagi de fer sobre aquestes matèries.

Primer de tot, encara que això sigui apartar-me una mica de la qüestió principal que en aquest moment es debat, a mi m'interessa en el moment en què anem a resumir aquesta discussió, i per a donar la sensació que aquest assumpte ha estat tractat amb tota la detenció, i que per la part nostra no s'ha volgut plànyer esforç, ni el donar facilitats perquè es discutís; el fet de remarcar i recordar que, com ja vaig dir l'altre dia, aquest Projecte de Llei fou presentat al Parlament el dia 3 de març i que aquesta és la tercera setmana en què simultaneiant-lo i, per tant, amb relativa alternativa amb l'Estatut Interior, la tercera setmana en què aquest Projecte ha estat discutit. Faig aquestes observacions, com es pot creure, treient-los-hi tot el caràcter de polèmica, i únicament per a deixar demostrat que a aquest assumpte, per part de la Majoria i per part del Govern, se li ha donat la importància que té, i en donar-li aquesta importància no s'han regatejat cap classe de facilitats als senyors Diputats ni per a la prèvia documentació, ni al mateix temps per la llarga discussió en el Parlament.

Com que l'assumpte és un assumpte important, encara que sigui sortir-se una mica del punt concret de què parlava el senyor Vidal i Guardiola, però com és un resum del debat, a mi m'interessava deixar ben aclarides aquestes manifestacions.

Després d'això entraré directament en allò de què parlava el senyor Vidal i Guardiola i en el vot particular que ells han presentat, i he de repetir aquí unes paraules semblants a les que jo deia ahir en referir-me a un altre vot particular

de Lliga Catalana, i era dir que en principi, en la seva idea, encara que no en la seva lletra taxativament, nosaltres havíem recollit aquests desigs, que són precisament els que han plasmat en l'article 3.er, que acceptant una suggerència del Consell, la majoria de la Comissió tingué l'amabilitat d'incorporar-lo al dictamen, en forma d'un tercer article en virtut del qual s'indicava que aquestes autoritzacions no es concedien amb un caràcter definitiu, sinó purament i exclusiva per a la vigència d'aquest Pressupost i les seves possibles pròrrogues. De manera, que una part d'allò que fa referència a aquest vot particular — torno a repetir no en la lletra, però sí en una part del seu esperit — ha estat recollit per nosaltres en quant hem donat aquesta precarietat, per dir-ho així, a l'aplicació d'aquestes autoritzacions, i jo vaig dir ahir que no solament això tenia com a conseqüència el fet que aleshores s'haurien de tornar a autoritzar si es volguessin posar, sinó que nosaltres encara els donàvem una importància molt superior, i que era la que estava dintre d'aquesta intenció, pel desig que teníem de sanejar les finances municipals, juntament amb l'ordenació de les de la Generalitat, i era que en fer-ho així s'obria ja pràcticament un període de revisió. De manera que el propòsit i la intenció molt fonda, més que la procurada amb les autoritzacions, era el fet de què ja en fer-ho pràcticament ja quedava obert el període de revisió. I ara, dintre d'aquest període de revisió, quines són les nostres intencions, quins són aquells desigs, quins els nostres propòsits? Salvant aquell respecte a l'autonomia municipal que ens ha guiat en presentar aquestes autoritzacions, aquell respecte a l'Ajuntament de Barcelona per a deixar que ell vagi desenvolupant les seves finances, però, a l'ensens que amb aquest respecte a l'autonomia municipal, amb aquella preocupació dels problemes de conjunt que hem de tenir sempre.

Efectivament, el senyor Vidal i Guardiola alguna vegada ha parlat que aquestes autoritzacions que s'havien deixat de concedir, representaven, dintre de les autoritzacions que es demanaven, una minva en els ingressos de l'Ajuntament de Barcelona. Ell parlava de la nivellació del Pressupost, considerant-lo desnivellat des del punt de vista seu, i jo repeteixo el que ja vaig dir el primer dia, que jo no entraria aquí a discutir el Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona — en aquesta part de l'argumentació del senyor Vidal i Guardiola jo no hi entraré —; podríem tenir arguments — em sembla haver-ho demostrat — per demostrar el nostre punt de vista en sentit contrari; alguns d'ells estan continguts en la nota que el senyor Farreies i Duran ha demanat que s'inserís en el DIARI DE SESSIONS com a contestació al senyor Vidal i Guardiola, però jo, fidel al propòsit que m'he fet, no entraré a discutir el Pressupost de l'Ajuntament en allò que no es refereixi a les autoritzacions que ell ha demanat. En allò que s'hi refereixi té raó el senyor Vidal i Guardiola, és evident, no hi pot haver cap membre de la Majoria ni del Consell que pugui oposar-s'hi. Es podria dir que des del punt de vista legal això no ens hauria de preocupar molt. El senyor Vidal i Guardiola m'ha fet retret que nos-

altres no havíem d'anar a buscar exemples antics. M'ha fet el retret que no havíem de seguir els mals exemples, i aquest és el nostre propòsit, però es podria dir, des del punt de vista legal, que l'Ajuntament de Barcelona ha viscut tot aquest temps, des del 1931, amb un Pressupost en el qual s'havien demanat unes autoritzacions que no vingueren en llur integritat, de manera que aquella partida il·lusòria dels 21.000.000 de pessetes, va quedar reduïda a 8.000.000 de pessetes nominals que, efectivament, en el primer any foren 6.000.000 de pessetes, o sigui, que quedava amb un dèficit sobre les possibilitats pressupostàries de 15.000.000 de pessetes, la qual cosa vol dir que des del punt de vista normal, reglamentari i continuat, l'Ajuntament de Barcelona vivia amb aquest règim de dèficit tenint en el Pressupost una partida fundada en unes autoritzacions que es creia que havien de venir i que després no vingueren. De manera que nosaltres podríem escudar-nos en aquest mateix argument dels 15.000.000, i dir: «Nosaltres, si aleshores eren 15.000.000, aquí, que tot el més són 1.500.000, o sigui la dècima part, nosaltres creiem que també pot continuar amb el mateix règim en què ha viscut l'Ajuntament de Barcelona fins ara». Nosaltres compartim la rèplica del senyor Vidal i Guardiola de què els mals exemples no s'han de seguir. Però com que nosaltres hem dit, i aquesta és la nostra justificació en venir aquí a defensar aquest Pressupost, que el que volíem era donar un pas veritablement honest per anar a la nivellació dels Pressupostos municipals de Barcelona, nosaltres no podríem veure alegrement com treiem unes autoritzacions que ja ens desnivellaven veritablement aquest Pressupost. Anem, doncs, a veure quina és la nostra intenció respecte d'aquestes autoritzacions, perquè en el moment que nosaltres neguem a l'Ajuntament de Barcelona aquestes autoritzacions, poguem donar-li almenys una possibilitat de nivellació del seu Pressupost.

Es difícil xifrar exactament el que siguin aquestes autoritzacions. Nosaltres tenim uns càlculs fonamentats del que en el mateix Municipi s'han fet, o previsions, sobre el particular, que ens pugen aquestes tres autoritzacions, comptant les dues dels lloguers, o sigui, inquilinat, vins, licors i cervesa, en 1.300.000 pessetes, podria ésser 1.500.000, posem una xifra d'1 milió de pessetes a 1.500.000, i veiem que la quantitat no és per espantar, no són d'aquells que vinguin a representar els ingressos més importants, però malgrat que no són una quantitat important, nosaltres desitgem de totes maneres que sigui nivellat. En això poden haver-hi dos motius. Aquests motius es refereixen a consignacions globals; no eren autoritzacions que elles per si representessin una quantitat en Pressupost, sinó que eren autoritzacions que venien a incrementar partides en Pressupost, i que amb aquestes autoritzacions s'havien posat més elevades. Hi ha una possibilitat i he de dir que no és remotíssima, que l'augment de recaptació en aquestes partides pot donar com a conseqüència la nivellació d'aquestes partides sense arribar a aquests recursos. Nosaltres hem vist augments de recaptació en molts dels arbitris de l'Ajuntament de Barcelona, ja vaig

dir el dia anterior que aquest any s'havia obtingut la xifra més alta de recaptació, de manera que no és fer-se absolutament il·lusions el creure que si no tot, en part, es podria nivellar el Pressupost amb aquest mateix augment en la recaptació. Aquest és un dels punts de vista de què jo parlava. És una possibilitat i aquesta possibilitat l'hauré de veure a base de com sigui el marge de la recaptació.

Però hi ha un altre, i és aquest punt el que ha d'expressar el Consell de la Generalitat com a propòsit, i reiterant el que nosaltres hem dit diverses vegades al Parlament, que era un desig del Consell de la Generalitat, del Consell anterior, d'aquest Consell i suposo que també dels Consellers que ens succeiran. I era aquesta l'aspiració del Consell de la Generalitat d'anar a una ordenació de les finances catalanes de manera que deixessin de pesar damunt dels Ajuntaments aquelles càrregues que moltes vegades pesen sobre ells i que no tenen una relació directa amb el que sigui la vida municipal. El nostre desig és anar a ordenar les finances amb la col·laboració de tots. I aquest problema, en general, és molt important per a tots els Municipis, però encara ho és més pel de Barcelona, perquè el Municipi de Barcelona — repetint idees que ja he exposat en ocasions en què hem parlat d'aquestes qüestions, repetint idees que moltes vegades s'han manifestat — és un Ajuntament que per la seva importància, a l'igual que altres Corporacions, com per exemple, la Diputació, l'Ajuntament de Barcelona ha hagut d'assumir certes funcions d'estat. I així hi ha una colla de serveis que presta avui l'Ajuntament de Barcelona, serveis els quals indubtablement poden figurar en una organització de serveis que respongui a la Generalitat, com també es pot donar el cas, encara que segurament en més petita escala, de serveis que prestats per la Generalitat, passin a correspondre a l'Ajuntament. I així les coses, no hi ha dubte de què a l'ensemble que una ordenació de finances es fa una ordenació de serveis, aquesta ordenació de serveis pot comportar indubtablement, una reducció molt sensible en els Pressupostos de despeses del Municipi de Barcelona. Ara bé, aquesta ordenació ha de venir condicionada per l'ordenació general de la Hisenda de la Generalitat i també per les possibilitats de l'Ajuntament en pròxims Pressupostos.

Però per a tot això es podrà dir que es necessita un vehicle pressupostari, i de moment la xifra és petita, perquè és d'1.700.000 pessetes.

Hi han diversos serveis que en l'actualitat desempenya l'Ajuntament de Barcelona que es poden traspassar a la Generalitat. Per exemple, ens podem referir al cas concret de la Sanitat, i veiem que actualment l'Ajuntament està realitzant determinats serveis de laboratori i per part d'altres institucions mèdico-sanitàries que poden correspondre dintre d'una bona organització a la Generalitat. Sí; hi ha tota una sèrie de serveis que poden tenir aquest caràcter de serveis estatals autònoms. I aleshores, com que nosaltres estem en la situació que tots els senyors Diputats saben de què tenim un Pressupost, però ultra aquest Pressupost nosaltres hem d'anar implantant pressupostos, en forma de pressupostos ad-

dicionals, quan vinguin els serveis que es traspassin, anem tenint possibilitats a mesura que vagin venint aquests traspassos o sigui a mesura que serveis de l'Ajuntament es transfereixin a la Generalitat.

Això ens pot donar, per una banda, una part considerable dintre d'aquest esperit de col·laboració una xifra més reduïda; però això ens pot donar encara més i és el que hem repetit moltes vegades i ens plau ratificar ara novament: allò que representi l'autonomia municipal i en particular la de l'Ajuntament de Barcelona que és la corporació cabdal de la nostra vida municipal, nosaltres tenim el propòsit ferm de respectar-ho, però sempre procurant caminar d'una manera coordinada, compenetrada; i en aquest sentit, sense pretendre exercir res que representi la més mínima intervenció, i dintre d'aquest màxim respecte a l'autonomia municipal, hem de coordinar totes les actuacions perquè es tracta d'un problema que a tots nosaltres ens interessa i és d'un elevat interès comú que es mantingui en tot moment la deguda col·laboració. I el primer pas per a resoldre aquest problema és l'anar a un estudi de conjunt de les finances de l'Ajuntament i de la Generalitat per a veure com es poden coordinar i relligar els seus serveis, després del qual es pot anar a una ordenació que permeti fer aquesta autorització que ara votem, doni un gran marge de possibilitats i probabilitats, però tingui encara molta més importància, la importància que representa l'haver donat una seguretat a l'Ajuntament de Barcelona i estabilitzar la seva hisenda sobre una base més ferma i estable. A més a més, aquesta possibilitat serveixi al mateix temps per a ésser l'inici d'una compenetració que per la nostra banda ha d'ésser vertaderament cordial entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat, perquè conjuntament, col·laborant l'un amb l'altre i a base del treball de tots, es pugui arribar a una vertadera coordinació de serveis. (*Molt bé, molt bé en la Majoria.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Agraïm molt, i creiem que la Cambra també ho agraeix, les paraules que ha pronunciat el senyor Conseller Delegat, que en part representen una solució en ordre als propòsits que nosaltres teníem en la presentació del vot particular fins al punt de què—si no em desautoritzen els companys de Minoria—nosaltres creiem que podríem evitar-nos la votació.

El nostre propòsit era iniciar la construcció del que podríem dir «pont» entre aquesta obra que avui fa el Parlament de Catalunya i els efectes de la qual nosaltres avui hem consignat, i l'obra futura que el senyor Conseller Delegat i Conseller de Finances, ha explicat molt bé, en explicar el propòsit d'anar simultàniament a coordinar les finances de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona.

Amb les paraules del senyor Conseller Delegat, he trobat jo l'explicació i el respecte a un criteri orgànic de l'autonomia municipal, però en ordre als contribuents de Catalunya i als contribuents

de l'Ajuntament de Barcelona pels efectes de la coordinació de serveis, deu estudiar-se amb molta cura el problema del que es refereix a una finança i el que es refereix a l'altra. I nosaltres voldríem que el Govern aprofités aquests mesos preparatoris de la tasca de l'any futur i tingués en compte, a part de les idees i suggeriments que ha formulat el senyor Conseller Delegat, algunes altres que es van exposant en el curs del debat.

El senyor Conseller Delegat ha dit que el Govern es trobava davant un petit déficit d'1 milió i mig de pessetes aproximadament, com a conseqüència d'algunes autoritzacions que han estat negades. Hi ha un problema respecte del qual se n'ha parlat ja aquí i que ve representat pel fet de què l'Ajuntament de Barcelona en 1933 en té un altre d'uns quants milions de pessetes que pugui posar en perill l'obra sanjadora que el Parlament de Catalunya pot creure que en aquests moments pot ésser realitzada. Però nosaltres, com ha dit el senyor Pi i Sunyer, hem de pensar en les finances de l'Ajuntament de Barcelona i en les de tot Catalunya, hem d'anar començant per una coordinació de serveis; i en aquesta coordinació de serveis és possible que arribem a la conclusió de què del Pressupost de despeses de l'Ajuntament de Barcelona, s'han d'alleugerir despeses corresponents a determinats serveis. El senyor Conseller Delegat s'ha referit a Sanitat i jo voldria esmentar l'exemple del Pressupost de Cultura.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: M'he referit al que podia ésser traspasat immediatament.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Molt bé, molt bé. Ara parlo en el sentit de fer un resum. I dic que és possible que d'aquí fins a l'any pròxim, al nostre entendre, hi han problemes més importants, i hi han altres problemes que representen despeses que podríem dir despeses relativament inútils o absolutament inútils.

L'autonomia municipal nosaltres la respectem en el bon sentit de la paraula. L'autonomia municipal té un camp amplíssim per a treballar al costat d'aquest aspecte, per a coordinar despeses entre Ajuntaments i Generalitat. És això, al nostre judici, una acció inevitable en un país com Catalunya, que comença el període interessantíssim de la seva autonomia. I ens trobem amb un Pressupost de Catalunya que és molt petit, amb un Pressupost de l'Ajuntament que va a sumar el doble del Pressupost de Catalunya, que certament també és molt just.

Aquest problema l'hem d'estudiar amb molt deteniment per a no patir les conseqüències financeres del traspàs de serveis i per a evitar les despeses inútils i improductives.

Considerant, doncs, aquest conjunt de problemes que són en realitat els esmentats ja pel senyor Conseller Delegat, estimem que allò essencial és que tots, cada un al lloc que ocupi, però tots amb el mateix desig de sanejar les finances de Catalunya, es labori a l'objecte de no trobar-nos, al mes de setembre, en què Catalunya hagi de preparar el seu Pressupost, l'Ajuntament de Barcelona també l'haurà de fer, i no s'ha tocat a fons la part de finances ni està acabat el traspàs general de serveis de l'Estat a la Generalitat, i essent tan difícil aquest problema, essent tan

complicades les qüestions que cal estudiar per a resoldre, i essent tan delicats els interessos que hi estan involucrats en aquesta matèria, nosaltres creiem que hauria d'estudiar-se, no avui, senyor Conseller Delegat, sinó en dies successius, la manera de què sense ferir ni el prestigi del Parlament ni l'autonomia de l'Ajuntament de Barcelona, es busqui una fórmula per a tots, inclús amb representacions no parlamentàries, ja que d'això en tenim precedents ben interessants en països democràtics tals com Anglaterra, on es formen Comissions integrades no solament per parlamentaris, sinó també per obrers i industrials; i que s'estudii en conjunt el problema, per tal de veure com se redueixen les despeses inútils que avui pesen sobre tots els Pressupostos públics, i després per tal de veure com es posen d'acord l'Ajuntament, la Generalitat i l'Estat en el que afecti a la part de serveis traspasats i veure, finalment, com aquest conjunt de despeses es sistematitza.

Acabo amb aquestes suggestions: Mirar la fórmula de què la preocupació del sanejament de les finances impulsi a un treball intensiu en el que tots hi puguin col·laborar: els parlamentaris, els representants de les entitats i, en definitiva, tots els que s'aprofiten d'una bona administració o són víctimes d'ella.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller Delegat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DELEGAT: Malgrat l'ex-

tensió de la rectificació del senyor Vidal i Guardiola, crec que no he d'afegir jo res més a les manifestacions fetes anteriorment. Unicament ratifico el concepte que tenim de les finances, posant de manifest la serietat i l'austeritat que hem seguit tant en la qüestió de despeses com en la d'ingressos, cosa que hem vingut fent i que continuarem realitzant en el pervindre. *(Molt bé, en la Majoria.)*

El Sr. PRESIDENT: Resta retirat el vot particular. No hi han altres vots particulars ni esmenes. S'aprova l'article 3.er Resta aprovat. S'aprova el Projecte de Llei? Resta sancionat, amb els vots en contra de les Minories de Lliga Catalana i de la Unió Socialista de Catalunya.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dijous

1. Precs i preguntes.
 2. Continuació de la interpellació sobre el problema de l'atur forçós.
 3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió relatiu a l'Estatut Interior de Catalunya.
 4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre la Proposició de Llei relativa a la pròrroga del mandat dels Regidors.
- (S'aixeca la sessió a un quart de nou i cinc minuts de la vetlla.)*

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

concedint a l'Ajuntament de Barcelona les autoritzacions demanades per al Pressupost de 1933

Article 1.º D'acord amb la sollicitud de l'Ajuntament de Barcelona fonamentada en la necessitat de nivellar el Pressupost d'enguany, se l'autoritza per a ajornar les amortitzacions estipulades a les condicions de tots els emprèstits municipals per durant un període de cinc anys, o sigui fins el dia 1.º d'abril de l'any 1938.

Article 2.º D'acord amb la sollicitud de l'Ajuntament de Barcelona, igualment fonamentada se l'autoritza :

a) Per a poder elevar del 2 al 4 per 100 el tipus de participació en els ingressos bruts de les empreses explotadores de serveis públics, la qual participació refon els drets i taxes per aprofitaments especials de la via pública.

b) Per a poder elevar l'impost de solars sense edificar fins el 6'50 per 1,000 de llur valor en venda, establint-se una escala que anirà des del 3 per 1,000 fins el 6'50 per 1,000.

c) Per a elevar fins el 20 per 1,000 el tipus impositiu actual del 19 per 1,000 de l'arbitri sobre el producte net de les Societats Anònimes i Comanditàries per accions que no tributen per contribució industrial.

d) Per a establir un arbitri d'import igual als de les Societats Anònimes i Comanditàries per accions sobre els beneficis que obtinguin els particulars compresos en l'epígraf segon, classe C, de la tarifa segona, de la Contribució d'Utilitats i les Societats de tota mena que, pagant per industrials

passin a tributar per Utilitats de la tarifa tercera.

e) Per a establir un arbitri sobre solars edificats i sense edificar, d'import el 0'25 per 100 de llur valor en venda, compatible amb la participació del 20 per 100 en la Contribució urbana.

f) Per a establir un arbitri sobre el preu dels bitllets dels espectacles públics de tota mena superiors a una pesseta, excepte teatres, segons autoritza el R. D. de 3 de febrer del 1931, condicionat pel de 24 de març del mateix any.

g) Per a poder imposar a les Societats Anònimes i Comanditàries per accions que tributen per l'arbitri sobre el producte net com a quota mínima, l'1 per 1,000 o el 3 per 1,000 sobre el capital, equivalent al 3 per 1,000 i 9 per 1,000 sobre el capital que tributen com a mínim a l'Estat a tenor de la contribució sobre les Utilitats.

h) Per a elevar el recàrrec sobre les contribucions urbanes i industrials del 6 al 8 per 100, segons autoritza el Decret de 3 de febrer del 1931 condicionat pel de 24 de març del propi any.

i) Per a augmentar el tipus de l'impost de lloguers fins al 30 per 100.

j) Per a poder elevar fins a 0'15 pessetes de l'arbitri sobre la cervesa.

Article 3.º Les autoritzacions de l'art. 2.º abasten només la vigència del Pressupost d'enguany i de les seves possibles pròrrogues.

Palau del Parlament, 12 d'abril del 1933.

